

การสังเคราะห์งานวิจัย
เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษา

กองวิจัยทางการศึกษา
กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

การสัองโครการที่องการวิจัยเกี่ยวกับ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษา

โครงการ การศึกษาวิธีการเรียนและวิธีการสอน
ที่ส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้
ที่ยั่งยืนของเด็กไทย

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษา

พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2542

จำนวนพิมพ์ 10,000 เล่ม

ISBN 974-268-7919

เอกสารรายงานวิจัยทางการศึกษา อันดับที่ 244/2542

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

รายงานการวิจัย

เรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการวิเคราะห์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนในวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มาสังเคราะห์หาข้อค้นพบเกี่ยวกับการเรียนการสอน โดยประชากรคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในช่วงปี พ.ศ. 2533 ถึง พ.ศ. 2541 วิธีการเรียนแบ่งเป็น 4 วิธี คือ เรียนจากครู เรียนด้วยตนเอง เรียนจากเพื่อน และเรียนจากสิ่งแวดล้อม วิธีการสอนแบ่งเป็น 3 วิธี คือ ใช้สื่อการเรียนการสอน ใช้กิจกรรม และผสม โดยใช้สื่อร่วมกับกิจกรรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสรุปรายงานการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา 3 ตอนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลพื้นฐานของการวิจัย ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของงานวิจัย และข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและผลงานวิจัย ได้คัดเลือกงานวิจัยซึ่งผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน 73 เรื่อง สำหรับการสังเคราะห์

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของงานวิจัยที่สำคัญคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา เกือบทั้งหมดร้อยละ 98.6 เป็นวิทยานิพนธ์ เป็นงานวิจัยเชิงทดลองร้อยละ 94.5 กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่เป็นนักเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 32.4 และร้อยละ 53.4 ตามลำดับ แบบแผนการทดลองส่วนใหญ่เป็นแบบมีกลุ่มควบคุม ตัวแปรตามที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 52.1 รองลงมาได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ด้านกาอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ร้อยละ 19.1, 15.1, 13.7 และ 11.0 ตามลำดับ

2. ผลการสังเคราะห์ความมีนัยสำคัญโดยรวม (Overall Significance) พบว่า วิธีการเรียนและวิธีการสอนทุกวิธีมีผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติจำนวนมากกว่า ร้อยละ 50 โดยที่วิธีการเรียนทั้ง 4 วิธี มีนัยสำคัญร้อยละ 63.2 ถึง 100 และวิธีการสอนทั้ง 3 วิธี มีนัยสำคัญร้อยละ 66.7 ถึง 92.3

สารบัญ

หน้า

บทกถย่อ

สารบัญ

สารบัญตาราง

สารบัญแผนภาพประกอบ

บทที่ 1 บทนำ

1

ความเป็นมาของปัญหา

1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

2

ขอบเขตของการวิจัย

3

ข้อตกลงเบื้องต้น

3

นิยามศัพท์

3

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

6

แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา

6

กระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

8

แบบการเรียนรู้

40

การสังเคราะห์งานวิจัย

44

งานวิจัยเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย

48

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

51

ประชากร

51

เครื่องมือวิจัย

51

การเก็บรวบรวมข้อมูล

53

การวิเคราะห์ข้อมูล

54

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

55

บทที่ 4 ผลการวิจัย

57

บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

80

บรรณานุกรม

89

ภาคผนวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

99

คณะผู้ดำเนินการวิจัย

117

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 เกณฑ์การประเมินคุณภาพงานวิจัย	52
2 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามปีที่ทำวิจัย	57
3 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถาบันหน่วยงานแหล่งผลิต	58
4 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามประเภทของงานวิจัย	59
5 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาของประชากร	59
6 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามประเภทงานวิจัย	60
7 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสังกัดของประชากร	60
8 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	61
9 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	61
10 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามลักษณะกลุ่มเปรียบเทียบ	62
11 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามวิธีการเรียน	62
12 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามวิธีการสอน	62
13 ร้อยละของงานวิจัยที่มีการศึกษาตัวแปรตามด้านต่างๆ	63
14 ร้อยละของงานวิจัยที่มีนัยสำคัญจำแนกตามวิธีการเรียน	64
15 ร้อยละของงานวิจัยที่มีนัยสำคัญจำแนกตามวิธีการสอน	65
16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพลโดยรวม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านต่างๆ	66
17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล จากวิธีการเรียนแบบเรียนจากครู	67
18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล จากวิธีการเรียนแบบเรียนด้วยตนเอง	67
19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล จากวิธีการเรียนแบบเรียนจากเพื่อน	68
20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล จากวิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน	69

สารบัญแผนภาพประกอบ

แผนภาพ

หน้า

1	แผนภาพแสดงร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่มีนัยสำคัญของวิธีการเรียน	64
2	แผนภาพแสดงร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่มีนัยสำคัญของวิธีการสอน	65
3	แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลของวิธีการเรียนแบบต่างๆ	69
4	แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลของวิธีการสอนแบบต่างๆ	72

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเปลี่ยนแปลงของปัญหา

ในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญมาก เพราะปัจจุบันเป็นยุคสังคมข่าวสารหรือที่เรียกว่า “ยุคโลกาภิวัตน์” ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทมาก เนื่องจากสารสนเทศต่างๆ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงถือได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาในสังคมไทย คนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจะมีโอกาสดีในสังคม

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว จึงได้มีการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ดังเห็นได้จากหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีเทคนิค กระบวนการ รวมทั้งกิจกรรมที่หลากหลายน่าสนใจ มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยมากมาย จึงใจให้นักเรียนรักเรียน เน้นการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) แม้กระนั้นก็ตามเด็กไทยก็ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริงได้ สาเหตุหนึ่งคือสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สังคมไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษที่โรงเรียนแล้ว แต่พอกลับบ้านก็ไม่ได้ใช้จึงขาดความต่อเนื่อง

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ควรตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา ซึ่งปลูกฝังให้รักการเรียนภาษาอังกฤษและเป็นการปูพื้นฐาน เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ และมีพัฒนาการที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป ครูจึงมีบทบาทมากในการค้นหาวิธีการสอน ว่าสอนอย่างไรให้นักเรียนใช้วิธีการเรียนรู้อย่างไร จนเกิดการเรียนรู้และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่างๆ และเรียนรู้สิ่งต่างๆ ตลอดชีวิตได้

ปัจจุบันมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งตามสถาบันการศึกษาและหน่วยราชการ ที่ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา หากมี

การรวบรวมศึกษาและประมวลผลแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อครู ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจ ในวิธีการเรียนของนักเรียน และวิธีการสอน เทคนิคและกลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ที่ยั่งยืนของผู้เรียนระดับประถมศึกษา

ด้วยเหตุดังกล่าว กรมวิชาการได้ตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา จึงได้ส่งเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนที่ส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อนำผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา มาวิเคราะห์หาข้อค้นพบต่างๆ โดยมีรายละเอียดของวัตถุประสงค์ ดังนี้

2.1 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของงานวิจัย วิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

2.2 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณเกี่ยวกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.3 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณลักษณะเกี่ยวกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

3. ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีดังนี้

3.1 ได้ทราบวิธีการเรียนต่างๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียน และทักษะบูรณาการหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับประถมศึกษา

3.2 ได้ทราบวิธีการสอนและเทคนิควิธีการสอนต่างๆ ที่ส่งผลให้ผู้เรียนระดับประถมศึกษา เกิดการเรียนรู้ทักษะในด้านกาฟัง พูด อ่าน และเขียนคำศัพท์ ผลสัมฤทธิ์ ความคงทน และเจตคติ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับประถมศึกษา

3.3 นำผลการวิจัยไปใช้ในการส่งเสริมวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนและวิธีการสอนที่เหมาะสมแก่ครู

- 3.4 นำผลการวิจัยไปใช้ประกอบในการปรับปรุงการทำแผนการสอนและคู่มือครู
ตลอดจนการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไป
- 3.5 เป็นแนวทางในการทำวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 3.6 เป็นแนวทางในการทำวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน

4. ขอบเขตของการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตดังนี้

- 4.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียน วิธีการสอน และเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
- 4.2 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยของหน่วยงานราชการ สถาบันการศึกษา วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
- 4.3 เป็นงานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ในช่วงปี พ.ศ. 2533 - พ.ศ. 2541
- 4.4 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์จะต้องมีการรายงานเชิงเนื้อหาที่เพียงพอสำหรับนำไปสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และมีการรายงานค่าสถิติที่จำเป็นและเพียงพอสำหรับการแปลงค่าสถิติเหล่านั้นให้เป็นค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) สำหรับนำไปสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีวิเคราะห์แบบเมตต้า (Meta Analysis)

5. ข้อถกเถียงเบื้องต้น

ผลการวิจัยจากกระบวนการวิจัยที่ผ่านการประเมินและคัดเลือกตามเกณฑ์ เป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพที่เชื่อถือได้หรือมีความตรงภายใน

6. นิยามศัพท์

นิยามศัพท์สำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

- 6.1 การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาการวิจัยเดียวกันหลายๆ เรื่องมาทำการวิเคราะห์ และนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้คำตอบต่อปัญหาเป็นที่ยุติ โดยใช้วิธีการที่เชื่อถือได้ ซึ่งการวิเคราะห์งานวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

6.1.1 การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ หมายถึง การบรรยายสรุปเชิงเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นข้อค้นพบที่ได้จากงานวิจัยแต่ละเรื่อง โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

6.1.2 การสังเคราะห์เชิงปริมาณ หมายถึง การใช้กระบวนการทางสถิติในการสังเคราะห์งานวิจัยหลายๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาการวิจัยเดียวกัน ผลการวิจัยแต่ละเรื่องจะถูกแปลงให้เป็นหน่วยเดียวกันหรือที่เรียกว่าขนาดอิทธิพล โดยใช้การวิเคราะห์แบบเมตต้า

6.2 ขนาดอิทธิพล หมายถึง ค่าทางสถิติที่แปลงผลงานวิจัยแต่ละเรื่องให้เป็นหน่วยมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งมีค่าเท่ากับอัตราส่วนระหว่างผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุม

6.3 วิธีการเรียน (Method of Learning) หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของผู้เรียนในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนของตน ประกอบด้วย วิธีการเรียนด้วยตนเอง วิธีการเรียนจากครู วิธีการเรียนจากเพื่อน และวิธีการเรียนจากสิ่งแวดล้อม

6.3.1 วิธีการเรียนจากครู หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานตามกระบวนการและกิจกรรมที่ครูเป็นผู้กำหนด

6.3.2 วิธีการเรียนด้วยตนเอง หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง ซึ่งผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยมีครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหา

6.3.3 วิธีการเรียนจากเพื่อน หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

6.3.4 วิธีการเรียนจากสิ่งแวดล้อม หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนได้รับรู้และปฏิบัติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆไป

6.4 วิธีการสอน (Method of Teaching) หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของครูในการใช้เทคนิคการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ประกอบด้วย วิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน วิธีการสอนแบบใช้กิจกรรมและวิธีการสอนแบบผสม

6.4.1 วิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน หมายถึง วิธีการสอนที่บทบาทการสอนทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดจะอยู่ที่สื่อการเรียนการสอน

6.4.2 วิธีการสอนแบบใช้กิจกรรม หมายถึง วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมและดำเนินการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ประสานงาน แนะนำทางในการค้นคว้าและช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหา

6.4.3 วิธีการสอนแบบผสม หมายถึง วิธีการสอนที่ใช้สื่อการเรียนการสอนร่วมกับกิจกรรม

6.5 เทคนิควิธีสอน หมายถึง พฤติกรรมการสอนและวิธีการต่างๆ ที่ผู้สอนนำมาใช้
ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะต่างๆ ในวิชาภาษาอังกฤษ

6.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถที่ครอบคลุมทั้ง 4
ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

6.7 ความคงทน หมายถึง ความคงอยู่ของความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่อ
เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง

6.8 เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมที่
เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ความรู้ การปฏิบัติและเจตคติ ประเมินความก้าวหน้าในการใช้ภาษาด้วยการสังเกต การตรวจสอบ กระบวนการทำงาน และผลของการทำงานด้วยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรนี้ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ โดยมีแนวหลัก ดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลายฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
3. ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อม เพิ่มเติมการฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับการอ่านออกเขียนได้ และฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐาน

1.3 กระบวนการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

กระบวนการวัดและประเมินผลเน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์ การใช้การวัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความรู้ทางภาษา ผลของการวัดและประเมินจะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อมวัดและประเมินโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรมและความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟังและพูด ระดับอ่านออกเขียนได้วัดและประเมินจากความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ การฟัง พูด อ่าน เขียนและการสะกดคำ ส่วนระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้นวัดความสามารถในการใช้ภาษาโดยประเมินภายหลังเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้และเจตคติ โดยเครื่องมือวัดและการประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียนโดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency Test) สำหรับผู้จะสำเร็จการศึกษา

2. กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง การทำให้การเรียนการสอนมีความหมายและมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้สอนที่สอนอย่างมีหลักการ มีความรู้และทักษะ จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า

6. ให้ผู้เรียนมีโอกาสประเมินความก้าวหน้าทางภาษาของตนเองเป็นระยะ
ควรจัดบทเรียนแบบโปรแกรมให้ผู้เรียนทำ และให้ตรวจสอบคำตอบจากบทเรียนด้วยตนเอง
เพื่อแก้ไขปรับปรุงทักษะที่ยังไม่ถูกต้อง

แรมสมร อยู่สถาพร (2539) ได้สรุปวิธีการสอนของครูภาษาอังกฤษว่า ได้ใช้ทั้ง
วิธีการสอนเป็นรายบุคคล การทำงานเดี่ยว การทำงานกลุ่ม การสอนอย่างมีระบบ และการ
สอนอย่างไม่เป็นระบบ รวมทั้งการใช้เพลงและเกมเข้ามาประกอบการเรียนการสอน โดยได้
สรุปวิธีการสอนที่ใช้กันมาจนถึงปัจจุบัน มีดังนี้คือ

1. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method)
2. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method)
3. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Method)
4. วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory)
5. วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method)
6. วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (The Community Language Learning)
7. วิธีสอนแบบเงียบ (The Silent Way)
8. วิธีสอนแบบซิกซวัน (The Suggestopedia)
9. วิธีสอนตามแนวการสื่อสาร (Communicative Approach)
10. วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (Concentrated Language Encounters)

กริทเนอร์ (Gritter, 1974) กล่าวว่า ในการมุ่งใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ
ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ครูควรจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายใน ดังนั้น เพื่อ
ความสำเร็จของการสอนภาษาต่างประเทศ ครูจึงควรจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การจัดสิ่งแวดล้อมด้านการเรียนที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความกลัว
2. การจัดกิจกรรมที่มีความหมายและตรงกับความต้องการของผู้เรียน
3. การจัดกระบวนการเรียนที่สร้างสรรค์
4. การส่งเสริมให้ผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของตนในการใช้ภาษาที่เรียนใน
อนาคต รวมทั้งเจตคติที่ดีของครูต่อความสำเร็จของผู้เรียน
5. การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ที่สนุกสนานระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียน
การสอน
6. การใช้วิธีการประเมินผลในทางบวกและเป็นแรงเสริมแก่ผู้เรียน
7. การใช้สื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับชีวิตจริง

นักการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงการเปิดโอกาสให้ครูได้ใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่ตนถนัดได้หลาย ๆ วิธี มีสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่สร้างความสนใจของผู้เรียน และสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา วิธีการที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเลือกสิ่งที่สนใจ และตรงกับความต้องการของตน ส่งเสริมความสามารถและคุณลักษณะที่ต้องการที่สอดคล้องกัน จุดมุ่งหมายของการจัดการประถมศึกษาและการใช้สื่อการเรียนของเด็กที่ตอบสนองความถนัด และวิธีการเรียนของเด็ก อาจจะกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ควรเน้นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลางและส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ปลุกฝัง และส่งเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์และการคำนึงถึงวัยที่เด็กสามารถจะเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม (แรมสมร อยู่สภาพ, 2535)

2.2 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

วิธีสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดว่า ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษาคือพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่ง ไฮม์ส (Hymes, 1981) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสาร ว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรพูด และควรพูดอะไร กับใคร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร จึงเป็นการมองภาษาในแง่ของสังคมมากขึ้น ซึ่งคำว่าความสามารถในการสื่อสารนี้ ปัจจุบันได้เป็นที่ยอมรับและเป็นแนวคิดสำหรับแนวทางการสอนภาษาขณะนี้

2.2.1 จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง โดยผู้สอนคอยกระตุ้นและช่วยผู้เรียนให้รู้จักแสดงออกซึ่งความคิดเห็นทั้งโดยทักษะการพูดและทักษะการเขียน รวมทั้งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความที่อ่าน หรือเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง

2.2.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลักโดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยบริบท (Context)

ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม สำหรับกระบวนการสอนนั้นจะเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรอยากรแสดงออกทางภาษาหรือทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ย่อมทำให้การพัฒนาทางภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามธรรมชาติ โดยผู้สอนมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน (เสาวลักษณ์ รัตนวัชร, 2531)

มอร์โรว์ (Morrow, 1981) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนเพื่อการสื่อสาร ควรมีลักษณะ ดังนี้คือ

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาไปเพื่ออะไร สามารถเรียนจนนำไปใช้ได้ ไม่ใช่เรียนรู้เพียงวิธีการเท่านั้น
2. เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการแยกวิเคราะห์รายละเอียด ในการสื่อสารจริงเรามุ่งเน้นความสนใจไปที่เนื้อความที่สภานั้นต้องการจะสื่อ ดังนั้น ผู้สอนจะให้ผู้เรียนได้อ่านเนื้อความโดยสังเขปเพื่อให้ได้ความเข้าใจทั้งหมด (Global Understanding) ของเรื่องที่อ่านก่อน
3. เน้นกระบวนการในการเรียนเท่ากับรูปแบบของภาษา
4. ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาให้มากที่สุด การให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ให้เลือกใช้ภาษาตามที่ต้องการ และให้ประเมินการสื่อสารของตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษา
5. เน้นความคล่องและความเหมาะสมในการใช้ภาษา โดยไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอ เพื่อช่วยให้การสื่อสารของผู้เรียนไม่หยุดชะงักและเกิดความท้อถอยที่จะสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องเน้นให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ได้ คือ เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) และต้องให้ผู้เรียนรู้เป้าหมายของการทำกิจกรรมแต่ละอย่างอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการทำกิจกรรม นอกจากนี้ การสอนจะต้องเน้นความสำคัญของส่วนทั้งหมด (Whole) ของภาษาที่สอนแล้วค่อยเน้นลงไปในส่วนย่อย (Parts) เน้นกระบวนการเรียน (Processes) มากกว่าเน้นรูปแบบ (Forms) เน้นการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ และการที่ผู้เรียนใช้ภาษาผิดไม่ใช่ความผิดพลาดที่ร้ายแรง หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ ตราบใดที่ความผิดนั้นไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ผู้สอนควรอนุโลมให้และไม่ควรยับยั้งหรือแก้คำผิดระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นใน

1. **ชั้นเสนอเนื้อหา** เน้นที่การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา โดยดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-I) ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน เช่น การใช้รูปภาพ การเล่าเรื่อง การเล่านิทาน ฯลฯ

1.2 เสนอเนื้อหาทางภาษา ให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอควรมีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย

1.3 กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบพื้นฐานความรู้และความเข้าใจ ถ้าผู้เรียนตอบได้บางส่วนหรือไม่ได้ ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ

2. **ชั้นการฝึก (Practice/Controlled Practice)** เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยดำเนินการดังนี้

2.1 การฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) มีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก โดยฝึกทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่และฝึกเป็นกลุ่มย่อย

2.2 การฝึกทีละคน ในขณะเดียวกันควรให้ผู้เรียนส่วนที่เหลือมีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สิ่งสำคัญผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนเพื่อแก้ไข

3. **ชั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice)** ขั้นนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง วิธีฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมต่างๆ ผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดกิจกรรมขึ้นต้น และป้อนข้อมูลย้อนกลับให้กับผู้เรียน

นอกจากนี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะมี 3 ขั้นตอนเช่นเดียวกับของสมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ดังนี้

1. **ขั้นนำเสนอ (Presentation)** หมายถึง ครูเสนอเนื้อหาภาษาให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมาย

2. **ขั้นฝึก (Practice)** หมายถึง ครูให้ผู้เรียนฝึกภาษาที่เสนอในขั้นที่ 1 ในกิจกรรมที่ครูเป็นผู้ให้แนวทางหรือควบคุมอยู่

3. **ขั้นใช้ (Production)** หมายถึง ครูให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ฝึกมาบ้างแล้ว จากขั้นที่ 2 ในกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่ในทักษะต่างๆ

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาและไวยากรณ์ ครูผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจวิธีการนำเสนอโดยทั่วไป การสอนเนื้อหาภาษาและไวยากรณ์ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ

การนำเสนอภาษาจะนำสถานการณ์ที่ผู้เรียนสนใจมาช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของหัวข้อทางภาษา หรือรูปแบบภาษาที่ต้องการสอนในแต่ละบท มีการใช้คำถามนำเพื่อให้ผู้เรียนเข้าสู่หัวข้อทางภาษา เช่น การซักถามข้อมูลและรูปแบบภาษาที่จะสอน เป็นต้น จากนั้นครูจะเป็นผู้ชี้แนะให้ผู้เรียนสังเกตจากตัวอย่าง เน้นให้เห็นจุดสำคัญของรูปแบบประโยคเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการใช้รูปแบบไวยากรณ์นั้นๆ ได้ชัดเจนและถูกต้องยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

การฝึกอาจอยู่ในรูปของสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้รูปแบบภาษาที่นำเสนอ อาจเป็นการฝึกทั้งชั้น หรือในรูปกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำร่วมกัน โดยครูเป็นเพียงผู้ควบคุมให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยดีเท่านั้น กิจกรรมดังกล่าวมักเป็นกิจกรรมกลุ่ม เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนได้ฝึกรูปแบบภาษาที่เรียนมาอย่างทั่วถึง การฝึกโดยใช้กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลิน และขณะเดียวกันได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมาเพื่อสื่อสารจริงๆ ซึ่งจะช่วยให้การฝึกมีความหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นใช้

ให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ได้ฝึกมาในรูปกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งเอื้อต่อการใช้ภาษาที่สมจริงในชั้นใช้ ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้ภาษามากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนประมาณ 3-4 คน หรือกิจกรรมคู่ ต่างจากขั้นฝึกซึ่งมักจะเป็นกิจกรรมทั้งชั้นหรือถ้าเป็นกลุ่มจะแบ่งกลุ่มตามแถว

2.2.4 องค์ประกอบของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

- 1) จุดประสงค์และเนื้อหาของหลักสูตร หมายถึง จะสอนอะไร
- 2) กระบวนการเรียนการสอน หมายถึง จะสอนอย่างไร
- 3) การทดสอบและการประเมินผล หมายถึง จะประเมินผลอย่างไร

จุดประสงค์และเนื้อหาของหลักสูตร

คือผู้เรียนสามารถใช้ภาษาทำอะไรได้ เมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้นั้นแล้ว และเน้นจุดหมายปลายทางการเรียนรู้

ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. เข้ากับจุดประสงค์ของบทเรียน
2. เป็นจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน
3. กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะสื่อความหมายตรงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนรับรู้ผลการสื่อความหมาย (ข้อมูลย้อนกลับ)
5. มีลักษณะน่าสนใจ ทำท่าย เหมาะสมกับวัยและความถนัดของผู้เรียน
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกตามต้องการ
7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่
8. การจัดกิจกรรมมีแบบทำคนเดียว (Individual Work) แบบจับคู่ (Pair Work)

แบบกลุ่ม (Group Work) และแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class Work)

2.3 การสอนทักษะต่าง ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษ

จากแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะไม่นิยมแยกสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน หรือเขียน แต่จะเป็นทักษะสัมพันธ์ผสมผสานกิจกรรมกับความรู้ทางภาษา เพื่อเป็นวิธีการให้สามารถบรรลุเป้าหมาย

2.3.1 การสอนทักษะการฟัง

การฟังเป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่จะทำให้ผู้ฟังและผู้พูดเข้าใจกัน ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะแรกที่คุณเรียนต้องเรียนรู้ก่อนเพื่อทำความเข้าใจ จึงจะสามารถปฏิบัติตามหรือพูดโต้ตอบได้ ทักษะการฟังจึงเป็นพื้นฐานไปสู่การพูด การอ่านและการเขียน ฉะนั้น ทักษะการฟังจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนที่จะได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและจริงจัง (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) ขั้นตอนในการสอนการฟัง มีดังนี้

ขั้นตอนในการสอนการฟัง ประกอบด้วยรายละเอียดดังในแผนภาพ (ทิพพิติ อ่องแสงคุณ, 2535)

ดังกล่าว การฝึกให้ฟังจึงจำเป็นต้องให้ฟังซ้ำๆ บ่อยๆ จนสามารถจับเสียงและสำเนียงของคำหรือประโยคได้ถูกต้อง ความสามารถในการฟังแบบนี้ต้องอาศัยการทดสอบด้วยการฟังแล้วให้ผู้เรียนพูดออกมาจึงจะจับได้ว่าฟังผิดหรือถูก เพราะฉะนั้นในการสอนต้องให้ผู้เรียนฟังไปและพูดไป ถ้าเพียงแต่จะสอนให้ฟังอย่างเดียว ไม่ได้พูดก็ไม่เกิดประโยชน์ และถ้าผู้เรียนฟังแล้วไม่ได้พูดก็จะพูดไม่ถูก โดยเหตุที่การสอนต้องอาศัยทักษะฟังและพูดคู่กันไป จึงขอแยกการสอนออกเป็น 2 ตอน คือ ชั้นของการฟัง และชั้นของการออกเสียง เนื้อหาย่อยของการสอนแบ่งออกได้เป็น 2 ตอน คือ

1.1 การสอนเสียงสระ พยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนไทย เช่น /g/v/z/ หรือเปลี่ยนเสียงไปจากภาษาไทย เช่น /r/ และเสียงที่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน เช่น ในภาษาไทยไม่มีเสียง /i/ และ /s/ ในตำแหน่งที่ข้างท้ายของสระ เป็นต้น

1.2 การสอนเสียงหนักเบา ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค จังหวะ และการเว้นวรรคตอน การสอนจะต้องทำไปพร้อมกับที่มีการสอนคำและประโยค นั่นคือ ทันทีที่สอนคำศัพท์ใหม่ ครูจะต้องให้ผู้เรียนออกเสียงสระ พยัญชนะให้ถูกต้อง และจะต้องใส่เครื่องหมายเสียงเน้นหนักประจำคำด้วย เช่นเดียวกับที่ปรากฏในพจนานุกรม เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนไปทีละน้อยๆ และเกิดความแม่นยำตั้งแต่ต้น มิใช่เก็บคำสะสมไว้โดยไม่รู้ว่าเสียงหนักเบาอยู่ที่ไหน ใช้วิธีเตลอส้มและลงเสียงเน้นหนักเบาเอาเองตามใจชอบจนเกิดความเคยชินอย่างผิดๆ เมื่อเรียนไปถึงระดับสูงการแก้ไขจะทำได้ยากมาก

2. การสอนการฝึกเพื่อความเข้าใจ

การสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟังนี้ อาจจะสอนพร้อมกับการฝึกพูดหรือฝึกอ่านได้ แบบฝึกหัดอาจจะทำเป็นรูปประโยค หรือเป็นเรื่องสั้นๆ ครูจะพูดประโยคหรือเรื่องนั้นด้วยอัตราเร็วปกติหรือจะอัดเสียงลงเทป เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่ คำถามคำตอบอาจจะทำในรูปปากเปล่า หรือให้ผู้เรียนอ่านคำถามแล้วเขียนคำตอบก็ได้ เนื้อหาที่จะนำมาทำเป็นแบบฝึกหัดนั้น ครูจะต้องพิจารณาเลือกสิ่งที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้ว ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องของเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์ รวมทั้งการฟังเพื่อความเข้าใจด้วย

2.3.2 การสอนทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ฉะนั้น การพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลานานในการฝึก ต้องมีแรงจูงใจและความถนัดของผู้เรียน และขึ้นอยู่กับคุณภาพในการสอน

ของครูด้วย (สมิตรา อังวัฒนกุล, ม.ป.พ.) การสอนการพูดที่ดีต้องใช้ภาษาที่พบจริงในชีวิตประจำวัน (เลียมม โครตัน, 2534) เป็นเรื่องรอบๆ ตัวผู้เรียน มีความยาวเพียง 2 บรรทัดสำหรับผู้เริ่มเรียนและเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเรียนมากขึ้น โดยธรรมชาติของเด็กหัดพูด จะพูดทีละคำๆ จนเป็นประโยคสั้นๆ จากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็ก บทเรียนเริ่มต้นจึงสอนการพูดเลียนแบบตามธรรมชาติ ปัญหาจึงมีว่าทำอย่างไร ผู้เรียนจึงจะชินกับการพูดภาษาอังกฤษเมื่อเติบโตขึ้นสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในสภาพจริงได้

แนวทางพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีดังนี้

1. สร้างความเคยชิน

1.1 ทุกครั้งเมื่อครูเข้าชั้นเรียน ควรเริ่มต้นด้วยการทักทายเป็นภาษาอังกฤษด้วยรูปประโยคง่ายๆ จะเป็นการอุ่นเครื่องที่ดี เมื่อผู้เรียนสามารถพูดได้ตอบประโยคง่ายๆ ได้ ก็จะมีกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ทำให้กล้าที่จะแสดงออก กล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่รีรอ

1.2 เมื่อจะออกคำสั่งให้ผู้เรียนทำอะไรก็ตาม ครูควรเลือกใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆ ที่เหมาะสมกับระดับชั้น หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยที่ไม่จำเป็น จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้เรียนที่พูดไม่คล่องแคล่ว จะทำให้ผู้เรียนกล้าพูดมากขึ้น

1.3 ฝึกให้ผู้เรียนใช้คำ หรือกลุ่มคำ หรือประโยคภาษาอังกฤษที่จำเป็น

2. สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาจะต้องรู้จักคัดเลือกรูปประโยคที่เหมาะสมกับผู้เรียน เลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เช่น เพลง เกม การสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ อาจเป็นสถานการณ์ที่ครูกำหนด หรือผู้เรียนแต่งเอง เป็นต้น

3. สร้างความถูกต้องแม่นยำ

นอกจากการสร้างความเคยชินและสร้างความสนุกสนานแล้ว สิ่งที่คุณมองข้ามไม่ได้คือ ความถูกต้อง แม่นยำ ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ วิธีออกเสียงและสำเนียง มีความรู้เรื่องคำศัพท์และการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นอย่างดี เพื่อจะเป็นรูปแบบที่ดีให้แก่ผู้เรียน

4. สร้างบรรยากาศ

ครูต้องรู้จักสร้างบรรยากาศ เริ่มตั้งแต่ครูก้าวเข้าชั้นเรียน โดยใช้กิจกรรมและสื่อ

ต้องทำคือ การท่องจำบทสนทนาให้ขึ้นใจ “การท่องขึ้นใจ” หมายความว่าไม่ใช่แค่ท่องจำเฉยๆ เท่านั้น แต่ต้องท่องจำให้คล่องถึงขนาดสามารถจะพูดออกมาได้ทั้งบทอย่างรวดเร็วจนเกือบไม่ต้องคิด ขึ้นต่อมาผู้เรียนจะเรียนไวยากรณ์บางเรื่อง que เลือกออกมาจากบทสนทนา จากนั้นมีการฝึกทำชุดแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับไวยากรณ์เหล่านั้น และสุดท้ายจะใช้ความรู้ใหม่ที่ได้ในการสื่อสารที่เป็นสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง การเรียนรู้ “บทสนทนาพื้นฐาน” ได้อย่างสมบูรณ์แบบจึงเป็นหลักสำคัญสำหรับวิธีสอนแบบฟัง-พูด ส่วนกลวิธีการดั้งเดิมที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักสำคัญของวิธีสอนแบบฟัง-พูด เรียกว่า การเลียนแบบ-การท่องจำ (Mim-Mem)

แนวการสอนแบบการเลียนแบบ-การท่องจำ (Mimicry-Memorization)

การเลียนแบบ-การท่องจำ เป็นกลวิธีการทำงานที่มีการฝึกทำซ้ำๆ ให้มากเช่นที่เราได้เห็นแล้วในตอนที่เกี่ยวข้องกับการฝึกออกเสียง ตัวอย่างขั้นตอนของวิธีนี้ได้แก่

1. เตรียมการออกเสียงให้ถูกต้อง

1.1 ให้ผู้เรียนฟังการสนทนาดังแต่ต้นจนจบ 1-2 ครั้ง

1.2 สอนการออกเสียงคำใหม่ในประโยคแรก โดยทำตามขั้นตอนการฝึก

1.3 ให้ผู้เรียนพูดคำสุดท้ายของประโยคแรกตามครู โดยทำตามขั้นตอนการฝึกแบบเดิม ยกตัวอย่าง คำสุดท้ายของประโยค คือ outdoors

1.4 เมื่อเห็นว่าผู้เรียนพูดได้เป็นที่น่าพอใจแล้ว ค่อยเพิ่มคำหรือข้อความส่วนที่ถัดมา เช่น to eat outdoors ใช้วิธี “เพิ่มข้อความจากท้ายประโยค” เช่นนี้จนกระทั่งจบด้วยคำแรกของประโยคและผู้เรียนพูดซ้ำได้ทั้งประโยค เช่น liked to eat outdoors, always to eat outdoors, I've always liked to eat outdoors. เป็นต้น ปฏิบัติเช่นนี้แต่ละประโยคจนกระทั่งครบทุกประโยคในบทสนทนา

1.5 ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง เสมือนเป็นการเปิดโอกาสให้เห็นป่าทั้งป่าหลังจากที่ผู้เรียนเดินผ่านต้นไม้แต่ละต้นมาแล้วในกิจกรรมข้อ 1.4

2. แบ่งทั้งชั้นเป็นกลุ่มๆ แต่ละกลุ่มพูดตามครูด้วยประโยคของตัวเองละครแต่ละคนในบทสนทนา ด้วยวิธีนี้คล้ายกับกลุ่มต่างๆ กำลังพูดโต้ตอบกัน

กลุ่มที่ 1 : I've always liked to eat outdoors.

กลุ่มที่ 2 : Yes, isn't this a nice picnic ?

3. ทำวิธีเดียวกันนี้กับผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยให้พูดตามครู ตามบทบาทของตัวละครในบทสนทนา

4. ให้ผู้เรียนแต่ละคู่ลองพูดตามบทตัวละครในบทสนทนา โดยอาศัยจากความจำ ครูอาจให้เริ่มจากสองบรรทัดสุดท้ายก่อนก็ได้ โดยให้ผู้เรียนผลัดกันพูดหลายคู่ แล้วจึงเพิ่มเป็นสี่บรรทัดสุดท้าย หกบรรทัดสุดท้ายเรื่อยไปจนจำได้หมดทั้งบท หรืออาจจะเริ่มตรงบรรทัดแรกของบทเรื่อยไปจนถึงบรรทัดสุดท้ายก็ได้

ขณะที่ทำตามขั้นตอนเหล่านี้ มีกิจกรรมที่รู้จักกันดีให้เลือกใช้ได้หลายกิจกรรม ได้แก่ การเลือกที่จะให้ผู้เรียนพูดซ้ำ 1 หรือ 2 ครั้ง การเรียนให้ฝึกโดยใช้ทั้งวิธีเรียกตามลำดับ และเรียกแบบสลับแทนที่จะเรียกแบบใดแบบหนึ่ง การพูดเร็วหรือช้าด้วยเสียงดังหรือค่อยเป็นวิธีที่ดีที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของการดำเนินกิจกรรม และเกิดความรู้สึกว่ามีความก้าวหน้าของกิจกรรมโดยไม่ได้สร้างปัญหาใหม่ให้กับผู้เรียน การใช้น้ำเสียงแบบเน้น เป็นเรื่องที่สำคัญกับการฝึกท่องจำบทสนทนาเช่นนี้มากกว่าการฝึกออกเสียง

การฟังสู่การปฏิบัติ

ผู้เรียนจะฟังเนื้อหาหลายครั้งก่อนที่จะลองพยายามพูด แต่การฟังนั้นจะไม่ใช่เป็นการฟังแบบ “รับเข้า” อย่างเดียว เพราะแต่ละครั้งที่ครูอ่านเนื้อหาให้ผู้เรียนฟังจบลง ครูจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่แตกต่างกันเล็กน้อยในแต่ละครั้งด้วยเสมอ เช่น ทำตามคำสั่งเหล่านี้ (หรือครูอาจคิดหาคำสั่งอื่นเพิ่มเติมก็ได้) เป็นต้น

1. ฟังสิ่งที่ครูอ่านและการฟังสู่การปฏิบัติ มีขั้นตอนดังนี้ ตั้งใจฟังเฉพาะการใช้ระดับเสียงสูงและเสียงต่ำ ข้อดีของคำสั่งนี้คือ ผู้เรียนอาจสังเกตการใช้ระดับเสียงสูง-ต่ำ ได้จริง และผู้เรียนอาจจะเข้าใจความหมายของเนื้อหาบางส่วนทำให้ผู้เรียนไม่ต้องพะวงกับการทำความเข้าใจเนื้อหาทั้งหมด เป็นการให้งานอย่างอื่นช่วยดึงดูดความสนใจไปจากความพยายามจะเข้าใจ

2. ขณะที่ฟัง ให้ผู้เรียนบอกคำหรือส่วนของเนื้อหาที่ไม่เข้าใจ หลังจากอ่านในเที่ยวนี้แล้ว ครูจะตอบคำถามที่เกี่ยวกับความหมาย แต่ไม่ตอบเรื่องของไวยากรณ์ จุดประสงค์ในขั้นนี้ก็เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาดีก่อนที่จะทำขั้นตอนต่อไป การอภิปรายหรืออธิบายใดๆ ในขั้นนี้ อาจเป็นการฝึกสนทนาที่มีคุณภาพมากที่สุด เพราะเป็นการถามเพื่อต้องการทราบคำตอบจริงๆ อีกทั้งคำศัพท์ที่นำมาใช้เกือบทั้งหมดเป็นคำศัพท์ที่นำมาจากเนื้อหาที่สามารถจะนำไปใช้ในขั้นตอนต่อไปด้วย

3. ต่อไปให้ผู้เรียนฟังและพยายามวาดภาพตามที่ได้อินจากเนื้อหา โดยให้เป็นภาพที่ชัดเจนและมีรายละเอียด ครูจะหยุดเล็กน้อยหลังจากจบแต่ละประโยค ขั้นนี้จะเป็นโอกาสให้ผู้เรียนตรวจสอบให้แน่ใจและเติมรายละเอียดให้กับความหมายใหม่ ในขณะที่คำอธิบายที่ได้รับในขั้นที่แล้วยังคงเป็นสิ่งใหม่อยู่ในสมอง

4. คราวนี้ครูจะอ่านเร็วขึ้นเล็กน้อย ให้ผู้เรียนตรวจดูว่าต้องการเปลี่ยนอะไรในภาพที่วาดไว้ในใจหรือไม่ จุดประสงค์ของขั้นนี้คือการทำให้จินตภาพมีความสอดคล้องและมีลักษณะบูรณาการดีขึ้น

5. ครูจะให้เวลา 15 วินาที เพื่อให้ผู้เรียนดูจินตภาพที่สร้างขึ้นเองอีกครั้งหนึ่ง จุดมุ่งหมายของขั้นตอนนี้ต่าง ๆ หลังจากนี้ จะเป็นการประสานรูปแบบของเนื้อหาเข้ากับความหมายอย่างใกล้ชิดและกระชับที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จินตภาพต้องมีความชัดเจนและแน่วแน่ มิฉะนั้นกิจกรรมในขั้นที่ 6-9 จะเป็นเพียงการพูดซ้ำชนิดไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ เลย

6. ขณะที่อ่าน ครูจะเปลี่ยนคำบางคำ ถ้าผู้เรียนได้ยินคำไหนผิดจากเดิมให้ยกมือขึ้น และถ้าจำคำที่ถูกได้ให้พูดคำนั้นออกมาเบาๆ ให้ผู้เรียนแสดงคำตอบของตัวเองออกมาโดยใช้กิริยาอาการทางกาย และให้ผู้เรียนรู้ว่ามิได้บางครั้งใดบ้างที่เพื่อนๆ ได้ยินคำผิดนั้นแล้ว นอกจากนั้นยังให้รู้ว่าถ้าตอบผิดก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกว่าจะถูกลงโทษ หรือเกิดความอายต่อหน้าเพื่อนๆ

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ใช้เวลาอย่างคุ้มค่า และสามารถจะทำให้ปฏิกิริยาโต้ตอบกันระหว่างครูกับผู้เรียนได้อย่างมีจังหวะ ครูอาจใช้วิธีเขียนคำที่จะนำมาใช้เป็น “คำผิด” ที่เหมาะสมไว้จำนวนมากตรงริมกระดาน หรือมีฉีกก็เขียนไว้ระหว่างบรรทัด ทั้งนี้เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปได้โดยไม่สะดุด เพราะไม่สามารถคิดคำแทนได้ทันในขณะอ่านออกเสียงไปด้วย ขณะที่ครูปฏิบัติตามขั้นตอนนี้ อาจจะอ่านได้ถึง 4-5 ครั้ง โดยเปลี่ยน “คำผิด” ไปด้วยทุกครั้ง

7. ครูจะอ่านสลับ ขณะหยุดให้ผู้เรียนออกเสียงข้อความนั้นดังพอให้ตัวเองได้ยิน หรือนึกว่ากำลังพูดให้คนอื่นฟัง อย่าให้เป็นการว่าซ้ำตามครู แต่ให้เป็นการพูด ขั้นนี้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนทำการผสมผสานรูปแบบของภาษากับความหมายของเนื้อหาที่ได้มาใหม่ กลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตขึ้นมาในสมองของผู้เรียน ไม่ใช่ปล่อยให้มันเป็นเพียงวัตถุไร้ชีวิตทางภาษาที่เอามาพูดซ้ำๆ เหมือนเครื่องจักรเท่านั้นเอง

8. คราวนี้ครูจะหยุดอ่านหนังสือเล็กน้อยหน้าวลีแต่ละวลี ให้ผู้เรียนลองนึกคำที่จะตามมาก่อนที่จะได้ยินครูอ่านต่อไป ขั้นนี้มาถึงขั้นที่ผู้เรียนจะได้แสดงออกทางภาษาตามแนววิธีปฏิบัติในการท่องจำแล้ว แต่เป็นการกระทำที่ยังไม่ใช้เสียง การกระทำที่ถูกต้องจะได้รับรางวัลเป็นความพอใจในทันที เป็นเหตุให้การกระทำนั้นได้รับการเสริมแรงยิ่งขึ้น ส่วนที่ไม่ถูกต้องก็จะได้รับการแก้ไขในทันทีเช่นกัน โดยไม่มีการลงโทษใดๆ

9. ให้ผู้เรียนฟังทั้งหมดอีกครั้ง คราวนี้ไม่ต้องสนใจกับคำ แต่ให้นั่งฟังตามสบาย เหมือนว่าเพิ่งได้ฟังเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ขั้นนี้เป็นโอกาสเหมาะที่ครูจะใช้น้ำเสียงแบบเน้นและเกือบจะเป็นน้ำเสียงแสดงชัยชนะ ครูใช้น้ำเสียงนี้เป็นการแสดงนัยแห่งชัยชนะดังกล่าวได้โดยไม่ต้องใช้คำพูด ชัยชนะที่ว่าก็คือการท่องจำนั้นประสบผลสำเร็จและเสร็จสมบูรณ์ไปแล้วอย่างราบรื่น หลังจากครูอ่านจบแล้ว ให้หยุดเรียบประมาณ 10-15 วินาที

การจัดกิจกรรมด้านการอ่าน แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน ปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องและคำศัพท์

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่ย่านเนื้อเรื่อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น เช่น เกมตัดต่อข้อความ (Jigsaw Reading) เรียงลำดับเหตุการณ์จากเนื้อเรื่องที่อ่าน เกมสะกดจิต เพื่อให้ผู้เรียนอ่านด้วยเสียงดังชัดเจน อ่านตามความรู้สึก (Reading Theatre) ผู้เรียนฟังการอ่านจากเทปเจ้าของภาษาแล้วให้ผู้เรียนอ่านอัดเสียงลงเทปบ้างจะได้ฟังเสียงของตนเอง

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) เป็นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน เช่น ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่อง สรุปเล่าเรื่อง บอกประโยชน์ที่อ่านเรื่อง แสดงบทบาทสมมติ เขียนบทสนทนาจากเรื่อง แต่งเขียนประโยคจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นเริ่มต้น เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อเด็กเล็กมากที่สุด ครูภาษาอังกฤษจึงควรเตรียมการสอนทักษะการอ่านโดยอาศัยปัจจัยหลักๆ ดังนี้ (แสงทิพา ไชยยศ, 2535)

1. ปัจจัยพื้นฐานก่อนอ่าน เด็กควรจะสามารถออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องและได้ใจความจากคำศัพท์ (Words and Vocabulary) รูปแบบประโยค (Sentence Structure) ความลึกของเนื้อหา (Levels of Abstraction) การผูกเรื่องของเนื้อหา (Relationship)

2. การจัดกิจกรรมการอ่าน ครูควรจัดเตรียมเนื้อเรื่องที่จะให้เด็กสนใจตามวัยและประสบการณ์ของเด็ก เรื่องการตีความยากง่ายตามปัจจัยพื้นฐานก่อนอ่าน และกำหนดจุดประสงค์ในการอ่านให้ชัดเจนโดย

2.1 การเตรียมพร้อมก่อนเริ่มอ่าน โดยชี้แนะและช่วยเหลือ กระตุ้นให้เกิดความสนใจและต้องการอ่าน โดยอาจจะเล่าเนื้อเรื่องคร่าวๆ หรือบอกความหมายคำศัพท์ใหม่

2.2 กิจกรรมในการฝึกการอ่าน ครูควรมีกิจกรรมหลากหลายทั้งที่ครูกำหนดให้หรือให้เด็กเลือกเองตามความสนใจ อาจจะเป็นการอ่านโดยแบ่งกลุ่มย่อย การอ่านด้วยตนเอง การอ่านพร้อมกันทั้งห้อง

2.3 กิจกรรมหลังการอ่าน ครูควรจัดให้มีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน แสดงบทบาทสมมติ อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์และกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่อง ตามตอบปัญหาจากเนื้อเรื่องนั้นๆ

แบบฝึกอ่าน

การสอนการอ่าน หลังจากที่ได้สอนเนื้อหาจบแล้ว ผู้สอนจะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด เพื่อฝึกฝนทักษะการอ่าน การฝึก หมายถึง การจัดสภาพการณ์ต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้ฝึกตอบสนองและปฏิบัติจนเกิดความคล่องแคล่ว โดยอาศัยหลักสำคัญ 3 ประการ คือ

1. การมีแบบอย่างที่ดี หมายถึง การกำหนดตัวอย่างของแบบฝึก ซึ่งอาจอยู่ในรูปของข้อเขียน การบรรยาย เทปบันทึก จะใช้แบบใดแล้วแต่ความเหมาะสม
2. มีการฝึกโดยอาศัยเกณฑ์ของแบบอย่างนั้นๆ ซึ่งการฝึกอาจจะทำด้วยตนเองหรือลงฝึกในสถานการณ์จำลอง
3. การมีผลย้อนกลับ จะทำให้ผู้ฝึกรู้ผลของตนเอง จะช่วยปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่องต่อไป แต่ถ้าผลที่ได้เป็นที่พอใจก็จะเป็นแรงจูงใจในการฝึกต่อไป

การสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึก บัทท์ส (Butts, 1974) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบฝึก
3. กำหนดขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1 ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาหลักจิตวิทยาในการเรียนการสอน
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5 วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบของการฝึกให้สัมพันธ์กับโครงเรื่อง

นอกจากนี้ในการสร้างแบบฝึกการอ่านควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการทำแบบฝึก หลักการสร้างแบบฝึกโดยอาศัยหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา มีดังนี้

1. การฝึกหัด การให้ผู้เรียนได้กระทำกิจกรรมซ้ำๆ ย่อมทำให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจที่แม่นยำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านเป็นวิชาทักษะจึงต้องมีการฝึกฝนบ่อยๆ
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการสร้างแบบฝึก ควรคำนึงว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจต่างกัน ดังนั้นควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากหรือง่ายเกินไปและควรมีหลายๆ แบบ

2.3.4 การสอนทักษะการเขียน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน พิตรวัลย์ โกวิทวที (2535) กล่าวว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ คำศัพท์ ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ โอกาส และบุคคล ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้บอกคำสั่ง อธิบาย อ่านให้ฟัง บอกให้จด เปลี่ยนมาเป็นชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียน อำนวยความสะดวก จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน

ขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียน

ผู้เรียนมีทักษะการเขียนพัฒนาดีขึ้นหรือไม่ ครูเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุด ครูจึงเป็นผู้เสริมสร้างประสิทธิภาพในการเขียนของผู้เรียน โดยการสร้างบรรยากาศในลักษณะเป็นกันเอง ให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา และมีขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน (สมิตรา อังวัณกุล, มปป.)

จอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow, 1981 อ้างถึงใน สมิตรา อังวัณกุล, มปป.) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียนว่า แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การตั้งจุดมุ่งหมายในการสอน ผู้สอนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายในการสอนทั้งจุดมุ่งหมายปลายทางและจุดมุ่งหมายนำทาง ดังนี้

1.1 จุดมุ่งหมายปลายทาง หมายถึง ความต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่จะสื่อสารได้โดยการเขียน เช่น เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เพื่อประโยชน์ในการกรอกแบบฟอร์มต่างๆ เป็นต้น

1.2 จุดมุ่งหมายนำทาง หมายถึง ความรู้ด้านคำศัพท์และสำนวนที่มีความสำคัญต่อการเขียนในข้อ 1.1 เช่น เขียนชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด สถานที่เกิด อายุ และบ้านเลขที่ใด เป็นต้น

2. การดำเนินการสอนผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนกระจำในบริบทก่อนทำการเขียน ในขั้นนี้ผู้สอนอาจใช้สื่อช่วยสอน เช่น รูปภาพ ตาราง กราฟ แผนที่ และข้อเขียนต่างๆ เป็นต้นมาใช้ให้เหมาะสมกับประเภทของข้อเขียน และวิธีการต่างๆ ที่เลือกไว้แล้ว

3. การฝึกซ้อมซึ่งเป็นการลงมือเขียนจริง ในระยะเริ่มต้นควรวิธีการสอนแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน ระยะต่อไปควรเป็นการเขียนโดยแนะแนวทางให้เขียนโดยใช้รูปภาพและระยะสุดท้ายควรให้เขียนแบบอิสระโดยกำหนดสถานการณ์ให้

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ตามมาภายหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกการฟัง พูด และอ่านไปแล้ว ในลักษณะการเขียนนี้จะเป็นการฝึกทักษะสัมพันธ์ กล่าวคือ ก่อนที่ผู้เรียนจะลงมือเขียนนั้นควรจะได้ฝึกการสนทนาหาข้อมูลที่ต้องการ อ่านบททวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง จึงจะถึงขั้นตอนการเขียนที่สมบูรณ์ในลำดับสุดท้าย ในการสอนให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนควรใช้กิจกรรมหลายๆ แบบมาประกอบการสอน เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความกระตือรือร้นในการเรียน

แนวคิดในการเลือกกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ดังนี้

1. เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่ประสบอยู่ หรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับบทเรียน
2. ศึกษาขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมอย่างละเอียดบางกิจกรรมจะต้องทดลองฝึกก่อน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปโดยราบรื่นและได้ผล
3. เตรียมสื่อการเรียนที่จะต้องใช้ในกิจกรรมนั้นๆ ส่วนใหญ่จะเป็นสื่อที่ครูต้องเตรียมล่วงหน้าทั้งสิ้น
4. เตรียมกิจกรรมที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มผู้เรียน อาจจะใช้เพลง เกม หรือการจับสลาก เช่นเดียวกับที่ใช้ในกลุ่มวิชาอื่นๆ
5. กิจกรรมที่เสนอแนะเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากจะฝึกภาษาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงระเบียบวินัยในห้องเรียนด้วย ก่อนเริ่มกิจกรรมทุกครั้ง ครูควรทำความเข้าใจกับผู้เรียนเรื่องกติกาต่างๆ เสียก่อน ถ้าผู้เรียนทำผิดกติกา ครูจะต้องทบทวน และหยุดดำเนินกิจกรรมทันที
6. กิจกรรมทุกกิจกรรมเป็นการฝึกภาษาอังกฤษ ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดีด้วย ควรพยายามใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.4 กิจกรรมพิเศษทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนภาษาจะเป็นสิ่งที่น่าเบื่ออย่างยิ่ง ถ้าหากครูผู้สอนดำเนินการสอนไปตามทฤษฎีหรือขั้นตอนการสอนที่กำหนดไว้โดยมิได้สอดแทรกกิจกรรมพิเศษอื่นๆ เพื่อทำให้บทเรียนมีชีวิตชีวาขึ้น โดยทั่วๆ ไปแล้วจะเห็นว่าผู้เรียนมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงชั่วระยะหนึ่ง แล้วจะเบนความสนใจไปสู่สิ่งอื่นๆ เมื่อไม่มีสิ่งใหม่ๆ มาทดแทน ผู้เรียนก็จะเกิดความเบื่อหน่ายอันจะเป็นผลเสียต่อการเรียนรู้ เป็นการสร้างเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา

การเลือกเกมเพื่อใช้สอนภาษา มีหลักในการพิจารณาดังต่อไปนี้

1. เกมนั้นช่วยส่งเสริมสนับสนุนจุดสำคัญในการเรียนภาษา ซึ่งผู้เรียนยังขาดสิ่งนั้นอยู่หรือไม่
2. เกมนั้นช่วยฝึกฝนเนื้อหาต่างๆ ที่ครูได้สอนไว้แล้วหรือไม่
3. เกมนั้นดำเนินไปรวดเร็วหรือไม่
4. เกมนั้นได้ให้โอกาสผู้เรียนในชั้นเป็นจำนวนมากได้ร่วมเล่น และไม่ใช้ให้โอกาสเฉพาะ 2-3 คน ใช้นหรือไม่
5. เกมนั้นช่วยให้เกิดการแข่งขันและทำให้ผู้เล่นตื่นเต้นหรือไม่
6. เกมนั้นง่ายพอหรือไม่ เพื่อจะได้ใช้เวลาเล็กน้อยที่จะอธิบาย
7. ผู้เลือกเกมหรือครูรู้สึกสนุกสนานกับเกมนั้นหรือไม่
8. เกมนั้นส่งเสริมให้มีการเคลื่อนไหวเพียงพอเพื่อให้เกิดความสนใจแก่ผู้ร่วมเล่นหรือไม่
9. เกมนั้นเหมาะกับวัยและระดับอายุของผู้เรียนหรือไม่
10. มีที่ว่างพอในห้องเรียนหรือไม่ เพื่อจะดำเนินการเล่นเกมด้วยความสะดวกสบาย
11. วัสดุที่ใช้ในการเล่นเกมนั้นปลอดภัยสำหรับผู้เรียนหรือไม่

ข้อควรปฏิบัติขณะดำเนินการเล่นเกม

1. ให้เล่นเกมท้ายชั่วโมงเป็นประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ตั้งใจเรียน
2. ในชั่วโมงที่เนื้อหาในบทเรียนค่อนข้างหนัก ควรแทรกเกมเพื่อช่วยผ่อนคลายความเคร่งเครียด
3. ถ้าเป็นเกมการแข่งขัน ครูควรป้องกันไม่ให้มุ่งเอาชนะจนทำให้ขาดความสนใจกันได้
4. ครูต้องมีความยุติธรรมต่อผู้เรียน ครูต้องวางใจเป็นกลาง ตัดสินด้วยความเที่ยงธรรมและเด็ดขาด
5. ควรให้โอกาสผู้เรียนได้เล่นเกมอย่างทั่วถึง และมีโอกาสได้รับคำชมเชยโดยทั่วหน้ากัน
6. กติกาของการเล่นจะต้องไม่เปลี่ยนแปลงจนกว่าจะได้รับการปรึกษาหารือกับผู้เรียนก่อน
7. ควรมีการซ่อมทดลอง สัก 2-3 ครั้ง ก่อนเริ่มการแข่งขันให้คะแนนจริงๆ
8. ผู้เล่นเกมตามกลุ่มต่างๆ ต้องมีความสามารถเท่าเทียมกัน
9. ครูต้องควบคุมชั้นและวินัยในการเล่นไม่ให้เกิดเสียงรบกวนห้องข้างเคียง

นักจิตวิทยาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้ไว้ ดังนี้ (ประสาธน์ อิศรปริดา, 2538)

ดันน์และดันน์ (Dunn and Dunn, 1978 อ้างถึงใน ประสาธน์ อิศรปริดา, 2538) ได้จำแนกความแตกต่างของแบบการเรียนรู้ ออกตามสภาวะที่แตกต่างกัน 4 ด้าน คือ สิ่งแวดล้อม (Environment) อารมณ์ (Emotional) สังคม (Sociological) และร่างกาย (Physical) มีรายละเอียดดังนี้

1. สภาวะด้านสิ่งแวดล้อม

1.1 เสียง : บางคนชอบเรียนหรือศึกษาในห้องที่เงียบ บางคนทนต่อเสียงรบกวนได้

1.2 แสง : บางคนเรียนได้ดีภายใต้แสงสว่างมากๆ บางคนชอบศึกษาในห้องที่มีแสงไฟสลัวๆ

1.3 อุณหภูมิ : บางคนชอบเรียนในสภาพอากาศหนาว บางคนชอบเรียนในสภาพอากาศอบอุ่นหรือร้อน

1.4 ที่นั่ง : บางคนชอบนั่งศึกษาที่โต๊ะซึ่งมีผู้อื่นนั่งหลายคน บางคนชอบนั่งศึกษาที่โต๊ะซึ่งออกแบบไว้ให้นั่งคนเดียวเป็นสัดส่วนเฉพาะ

2. สภาวะด้านอารมณ์

2.1 แรงจูงใจ : บางคนเรียนเพราะแรงจูงใจภายใน (Self-Motivated) บางคนเรียนเพราะมีแรงจูงใจภายนอก เช่น ต้องการรางวัล คำชมเชย หรือเนื่องจากการบังคับจากครู เป็นต้น

2.2 ความเพียร : บางคนเรียนด้วยความเพียรพยายาม บางคนขาดความเพียร

2.3 ความรับผิดชอบ : บางคนเรียนด้วยความรู้สึกรับผิดชอบสูง บางคนขาดความรับผิดชอบ

2.4 การกำหนดตารางการเรียน : บางคนต้องกำหนดตารางเรียนประจำวันของตนเอง เช่น วันจันทร์ศึกษาวิชาสังคม วันอังคารศึกษาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น แล้วจะปฏิบัติตามตารางที่กำหนดไว้ แต่บางคนจะศึกษาด้วยตนเองโดยไม่กำหนดตารางไว้

3. สภาวะด้านสังคม

เป็นลักษณะทางสังคมของแต่ละบุคคลในขณะที่เรียนหรือศึกษา บางคนชอบเรียนหรือศึกษาเป็นรายบุคคล บางคนชอบเรียนเป็นคู่ บางคนชอบเรียนเป็นทีม บางคนชอบเรียนโดยมีผู้ใหญ่หรือผู้ปกครองร่วมด้วย แต่บางคนก็ไม่มีลักษณะแน่นอน บางครั้งก็ชอบเรียนคนเดียว บางครั้งก็ชอบเรียนเป็นกลุ่ม

3. แบบคอนเวอร์เจอร์ (Converger)

เป็นแบบที่ผสมระหว่างการเรียนจากการคิดเชิงนามธรรมกับการเรียนจากการทดลองและปฏิบัติ ผู้มีสไตล์การเรียนรู้นี้จะเรียนได้ดีด้วยการกระทำหรือฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับทฤษฎีหรือแนวคิด จะสามารถแก้ปัญหาและตัดสินใจได้โดยอาศัยการค้นหาวิธีการที่จะตอบคำถาม โดยเฉพาะคำถามที่มีข้อสรุปถูกต้องเพียงทางเดียว เป็นผู้ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่าทำงานกับผู้คน

4. แบบแอดคอมมอดเอเตอร์ (Accommodator)

เป็นแบบที่ผสมระหว่างการเรียนจากประสบการณ์จริงเชิงรูปธรรมกับการเรียนจากการทดลองและปฏิบัติ ผู้มีสไตล์การเรียนรู้จะเป็นทั้งนักปฏิบัติและนักสัมผัส เป็นผู้ชอบทำและแก้ปัญหาด้วยการปฏิบัติจริงในสถานการณ์ที่ท้าทายใหม่ๆ แต่ในการแก้ปัญหา มักจะกระทำโดยใส่ความรู้สึกเข้าไปมากกว่าการวิเคราะห์เชิงเหตุผล และในการแก้ปัญหาต่างๆ มักจะเน้นการหาข้อมูลจากบุคคลต่างๆ มากกว่าการวิเคราะห์ด้วยตนเอง ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งก็คือเป็นผู้สามารถปรับตัวเข้ากับแต่ละสถานการณ์ได้ดีและอย่างรวดเร็ว

4. การสังเคราะห์งานวิจัย

ความหมาย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2530) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of Research) เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหานั้นหลายๆ เรื่องมาทำการศึกษา วิเคราะห์และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบปัญหาเป็นที่ยุติ

อุทุมพร จามรมาน (2531) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยโดยสรุปว่า การสังเคราะห์งานวิจัย เป็นการนำส่วนย่อยๆ มาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้น เช่น การบรรยายความรู้สึกโดยการนำคำต่างๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน หรือการทำงานบางอย่างจนเกิดผลสำเร็จ โดยมาจากการประชุมระดมกำลังสมอง หรือการสร้างทฤษฎีใหม่โดยการเชื่อมโยงกับทฤษฎีเก่า เป็นต้น

ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) เป็นการสังเคราะห์

งานวิจัยในลักษณะของการเขียนบรรยายสรุป จัดหมวดหมู่ประเด็นข้อค้นพบที่ได้จากงานวิจัยแต่ละเรื่อง โดยบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยในเรื่องนั้นๆ

2. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นการใช้ระเบียบวิธีการทางสถิติมาวิเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปให้เป็นที่ยุติ งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณที่ให้ข้อมูล และค่าสถิติที่เพียงพอต่อการนำมาสังเคราะห์ โดยทั่วไปการสังเคราะห์เชิงปริมาณมี 3 วิธี คือ

2.1 วิธีการนับคะแนนเสียง (Conventional Vote-Counting Method) เป็นวิธีที่พัฒนาขึ้น โดย โลห์ และสมิธ (Light and Smith) การสังเคราะห์งานวิจัยนี้กระทำโดยการนับจำนวนงานวิจัยจำแนกตามผลการทดสอบสมมุติฐาน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและค่าสถิติทดสอบเป็นบวก กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่ค่าสถิติทดสอบเป็นลบ และกลุ่มที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังจากนั้นจึงสรุปและแปลผลการสังเคราะห์ตามลักษณะของกลุ่มที่มีความถี่สูงสุด

2.2 วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ (Test for Statistical Significance of Combined Results) เป็นวิธีการรวมค่าความน่าจะเป็นของงานวิจัยแต่ละเรื่องแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย P (ค่าเฉลี่ยความน่าจะเป็น) ของงานวิจัยทั้งหมดและนำมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ จุดอ่อนของวิธีการนี้คือ ไม่สามารถระบุประมาณผลของการวิจัยได้

2.3 วิธีวิเคราะห์แบบเมตต้า (Meta Analysis) ซึ่งกลาส (Glass, 1976) เป็นผู้วางพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์โดยวิธีนี้ การวิเคราะห์แบบเมตต้าจะเน้นที่ค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) มากกว่าเน้นที่ความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยหาได้จากอัตราส่วนของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กับค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน แต่อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่ใช้แบบแผนการทดลองและสถิติวิเคราะห์ที่แตกต่างกันก็สามารถคำนวณค่าขนาดอิทธิพลได้

ขั้นตอนของการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2530) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่วๆ ไป ประกอบด้วยขั้นตอนในการดำเนินงาน 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. การกำหนดหัวข้อปัญหา

การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากการกำหนดปัญหาการวิจัย ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่มีการทำวิจัยแล้วอย่างน้อยสองราย เนื่องจากปัญหาการวิจัยที่มีคุณค่าน่าสนใจ และเป็นปัญหาที่

ขั้นที่ 2 การสำรวจงานวิจัยว่ามีจำนวนมากพอหรือไม่ สำรวจจากงานวิจัย โดยศึกษารายชื่อจากห้องสมุดต่าง ๆ เพื่อให้ได้ทราบรายงานการวิจัยมีที่ใดบ้าง มีรายงานจริงหรือไม่ ข้อสำคัญต้องสำรวจให้ชัดเจนว่ามีตัวเล่มหรือไม่

ขั้นที่ 3 การอ่านรายงานการวิจัยที่สำรวจได้ว่ามีจำนวนเท่าไร นักสังเคราะห์จะต้องเห็นตัวเล่มและอ่านรายงานเหล่านั้นด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพของรายงานการวิจัย เมื่ออ่านงานวิจัย นักสังเคราะห์ต้องพิจารณาก่อนถึงคุณภาพของรายงานการวิจัยว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาตามแบบฟอร์มประเมินงานวิจัยด้วยตนเอง จัดงานวิจัยที่มีความไม่ชัดเจนออกไป เลือกเฉพาะงานวิจัยที่มีความสอดคล้องตามหัวข้อในแบบประเมิน

ขั้นที่ 5 พิจารณารายละเอียดของรายงานการวิจัยว่า มีค่าสถิติเพื่อการสังเคราะห์เชิงปริมาณหรือไม่ โดยกรอกข้อมูลลงในแบบฟอร์มบันทึก

ขั้นที่ 6 รวบรวมงานวิจัยที่สามารถสังเคราะห์เชิงปริมาณได้ว่าทั้งหมดมีกี่เล่ม ระบุตัวแปรพร้อมทั้งค่าสถิติทุกอย่างลงในแบบฟอร์มบันทึก

ขั้นที่ 7 เลือกเทคนิคที่ทำให้ค่าสถิติปลอดจากความคลาดเคลื่อน เช่น ปลอดจากความคลาดเคลื่อนในการวัด ปลอดจากความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 8 เลือกเทคนิคการวิเคราะห์เชิงปริมาณที่เหมาะสม ซึ่งมี 9 วิธี คือ

1. วิธีนับคะแนนเสียง
2. วิธีแปลงเป็นค่า log (Fisher's Method)
3. วิธีหาค่าเฉลี่ยของนัยสำคัญ
4. วิธีรวมค่า T (Wincr's Method)
5. วิธีรวมค่า Z (Stouffer's Method)
6. วิธีถ่วงน้ำหนักค่า Z (Mosteller's and Bush's Method)
7. วิธีทดสอบค่าเฉลี่ยนัยสำคัญ (Edington's Method)
8. วิธีทดสอบค่าเฉลี่ย Z (Mosteller's and Bush's Method)
9. วิธีหาค่าขนาดของผลในงานวิจัยเชิงทดลองและเชิงสหสัมพันธ์ (วิธี

วิเคราะห์แบบเมตต้า)

ขั้นที่ 9 สังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณทีละค่า ทีละเรื่อง

ขั้นที่ 10 สรุปผลการวิเคราะห์ในตารางหรือกราฟ

ขั้นที่ 11 เขียนรายงานตามหัวข้อต่อไปนี้

2.6 ด้านปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการเรียน พบว่า ความกดดัน เจตคติ และความสนใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{ij} = 0.32-0.48$) แต่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r_{ij} = 0.66$)

นอกจากนี้โดยมากเป็นข้อสรุปในเชิงการสังเคราะห์ผลการวิจัยซึ่งมีงานวิจัยสนับสนุนข้อสรุปจำนวนน้อย หรือมีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น เพราะเนื้อหาสาระที่สำคัญของงานวิจัยมีลักษณะกระจัดกระจายไม่เป็นกลุ่มก้อนที่ดี

Na-Unchan Shitsuk (1994) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2521-2533 เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ ชื่อเรื่องวิจัย ปีที่ทำวิจัย สถาบันแหล่งผลิตงานวิจัย และกระบวนการวิจัย

ผลการสังเคราะห์ มีดังนี้

1. งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ (25 เรื่อง) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่แตกต่างกัน 2 วิธี
2. งานวิจัยรองลงมาเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล (20 เรื่อง) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสามารถและผลสัมฤทธิ์ในทักษะทั้ง 4 ของการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการนิเทศและการฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอน
4. นักเรียนระดับประถมศึกษา ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2521-2533 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ทั้งๆ ที่มีการใช้นวัตกรรม วิธีสอนและเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ประสิทธิภาพการสอนก็ยังอยู่ในระดับต่ำ

ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน คือ คุุขาดความรู้ ความสามารถทางการสอนภาษาอังกฤษ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่ดี ขาดสื่อวัสดุอุปกรณ์ และเนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไป

จากเอกสารงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปให้เห็นได้ว่า การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา มีการสอนหลายรูปแบบที่สามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น การจัดการเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับครูผู้สอนแต่ละคนที่จะเลือกวิธีสอน สื่อ และกิจกรรมประกอบการสอนที่หลากหลายมาใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ลักษณะของเนื้อหา ความพร้อมของแต่ละโรงเรียนในการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ยั่งยืนแก่ผู้เรียนในระดับประถมศึกษาของไทยต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัย ทั้งเชิงคุณลักษณะโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และเชิงปริมาณโดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบเมตาดา (Meta Analysis) ซึ่งมีวิธีดำเนินงานตามลำดับขั้นตอน ในรายละเอียดดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนวิธีการสอนและรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในช่วงปี พ.ศ. 2533 ถึง พ.ศ. 2541 จากแหล่งข้อมูลทั้งในหน่วยงานทางการศึกษา สถานศึกษาและหอสมุดของมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศไทย โดยมีการกำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

- 1.1 เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิธีการสอนและรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน
- 1.2 เป็นงานวิจัยของหน่วยงานราชการ สถานศึกษา วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต และดุษฎีบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
- 1.3 เป็นงานวิจัยที่ผ่านการประเมินคุณภาพ โดยใช้แบบประเมินรายงานวิจัยอยู่ในระดับคะแนนไม่ต่ำกว่า B
- 1.4 งานวิจัยต้องมีรายงานเชิงเนื้อหาและค่าสถิติที่จำเป็นและเพียงพอในการสังเคราะห์

2. เครื่องมือวิจัย

- 2.1 แบบประเมินงานวิจัย

ลักษณะเป็นแบบประเมินคุณภาพของงานวิจัยแต่ละเรื่อง เพื่อการคัดเลือกก่อนนำผล การวิจัยมาใช้ในการสังเคราะห์ ใช้แบบประเมินงานวิจัยของ ศ.ดร.อุทุมพร จามรมาน (2527) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบประเมินงานวิจัยด้วยตนเองของ Isac, S. และ Michael W.B. แบบ ประเมินดังกล่าวประกอบด้วยข้อความระบุครอบคลุมลักษณะต่างๆ ของรายงานการวิจัยจำนวน 22 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคอร์ทมี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา คัดสินในระดับต่างๆ ตามรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 เกณฑ์การประเมินคุณภาพงานวิจัย

ระดับมาตราส่วนประเมินค่า	ค่าคะแนน	เกณฑ์และความหมาย
ระดับดีมาก	5	งานวิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาข้อนั้นๆ ถูกต้องชัดเจน
ระดับดี	4	งานวิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาข้อนั้นๆ ถูกต้อง แต่ไม่ค่อยชัดเจนหรือครบถ้วน
ระดับปานกลาง	3	งานวิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาข้อนั้นๆ ถูกต้อง แต่ไม่ชัดเจนและไม่ครบถ้วน
ระดับไม่ดี	2	งานวิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาข้อนั้นๆ ถูกต้องบางส่วน แต่ไม่ชัดเจนและไม่ครบถ้วน
ระดับไม่ดีเลย	1	งานวิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาข้อนั้นๆ ไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนและไม่ครบถ้วน

เกณฑ์ในการประเมินผลงานวิจัยจากแบบประเมินผลงานวิจัยของ อุทุมพร จามรมาน ซึ่งประกอบด้วยข้อความประเมิน 22 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ระดับ คะแนนจากคะแนนรวมไว้ดังนี้

ระดับคะแนน A มีคะแนนรวมระหว่าง 90-110

ระดับคะแนน B มีคะแนนรวมระหว่าง 70-89

ระดับคะแนน C มีคะแนนรวมระหว่าง 50-69

ระดับคะแนน D มีคะแนนรวมระหว่าง 30-49

ระดับคะแนน E มีคะแนนรวมระหว่าง 22-29

2.2 แบบสรุปรายงานการวิจัย

เป็นแบบฟอร์มสำหรับการจัดบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากรายงานการวิจัย
ต้นฉบับหรือวิทยานิพนธ์ ซึ่งผ่านการประเมินคุณภาพเพื่อนำข้อมูลมาสังเคราะห์

ลักษณะของแบบสรุปรายงานการวิจัย ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ (ตัวอย่างในภาค
ผนวก)

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของงานวิจัย

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

คณะผู้วิจัยประกอบด้วยนักวิจัยซึ่งเป็นอาจารย์จากคณะศึกษาศาสตร์ ของ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยนคร
จำนวน 4 ท่าน ได้ดำเนินการทำแบบสรุปรายงานการวิจัย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 ศึกษางานวิจัยและแนวคิดในการสังเคราะห์งานวิจัย

2.2.2 ศึกษาแบบสรุปรายงานการวิจัยของงานวิจัยต่างๆ

2.2.3 กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยการประชุมร่วมกัน

2.2.4 ร่วมกันจัดทำแบบสรุปรายงานการวิจัย

2.2.5 ทดลองนำแบบสรุปรายงานการวิจัยไปใช้กรอกข้อมูลจากรายงานการ
วิจัยในวิชาภาษาอังกฤษ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลสำหรับการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มี
อยู่ในสถาบันการศึกษาที่มีคณะศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ ซึ่งเปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา
เป็นส่วนใหญ่ ได้ร่วมกันเก็บข้อมูล มีรายละเอียดตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 กรมวิชาการได้จัดประชุม ระหว่างวันที่ 7-11 กันยายน 2541 เพื่อร่วมกัน
วางแผนในการสร้างเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย

3.2 สำนักรวบรวมชื่อเรื่องวิจัยและวิทยานิพนธ์ โดยสำนักรวบรวมชื่อวิทยานิพนธ์และงานวิจัย
เอกสารรวมบทคัดย่อของสถาบันการศึกษาต่างๆ และทั่วไป จากบัตรรายการห้องสมุด จาก
บัญชีรายชื่อวิทยานิพนธ์ของห้องสมุดหรือบัณฑิตวิทยาลัยบางแห่งและจากฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

5.1.1 ร้อยละ

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{f \times 100}{N}$$

เมื่อ f แทน ความถี่ของข้อมูล

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

5.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

5.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน

$(\sum X)^2$ แทน กำลังสองของผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

ตาราง 4 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามประเภทของงานวิจัย

ประเภทของงานวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1. ส่วนบุคคล	1	1.4
2. คณะบุคคล	-	-
3. หน่วยงาน	-	-
4. ปรินซิพัล/วิทยานิพนธ์	72	98.6
รวม	73	100

ตาราง 4 แสดงว่างานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ ส่วนใหญ่เป็นปรินซิพัล หรือ วิทยานิพนธ์ คิดเป็นร้อยละ 98.6

ตาราง 5 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้นการศึกษาของประชากร

ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาปีที่ 1	2	2.7
ประถมศึกษาปีที่ 2	4	5.5
ประถมศึกษาปีที่ 3	-	-
ประถมศึกษาปีที่ 4	4	5.5
ประถมศึกษาปีที่ 5	24	32.9
ประถมศึกษาปีที่ 6	39	53.4
รวม	73	100

ตาราง 5 แสดงว่า ระดับชั้นการศึกษาของประชากรที่ทำวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียน และวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา มากที่สุด ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 53.4 รองลงมา คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 32.9 ระดับชั้นการศึกษาที่มีการทำวิจัย น้อยที่สุดคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 2.7

ตาราง 6 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามประเภทงานวิจัย

ประเภทของงานวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1. เชิงทดลอง	69	94.5
2. สหสัมพันธ์	4	5.5
รวม	73	100

ตาราง 6 แสดงว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียน และ วิธีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งนำมาสังเคราะห์ เป็นงานวิจัยเชิงทดลองเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 94.5

ตาราง 7 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสังกัดของประชากร

สังกัดของประชากร	จำนวน	ร้อยละ
1. สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ	60	82.2
2. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน	1	1.4
3. องค์กรปกครองท้องถิ่น	7	9.6
4. อื่นๆ	5	6.8
รวม	73	100

ตาราง 7 แสดงว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียน และ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ทำการศึกษากับนักเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.2 และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.4

ตาราง 8 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

คุณภาพของเครื่องมือวิจัย	จำนวน N=13	ร้อยละ
1. ความเที่ยง	62	84.9
2. ความตรง	65	89.0
3. ความยากง่าย	54	74.0
4. อำนาจจำแนก	58	79.5

ตาราง 8 แสดงว่างานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ มีการหาคุณภาพของเครื่องมือ ด้านความตรง สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 89.0 รองลงมาคือ ความเที่ยง อำนาจจำแนก และ ความยากง่าย คิดเป็นร้อยละ 84.9, 79.5 และ 74.0 ตามลำดับ

ตาราง 9 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. ค่าเฉลี่ย	5	6.8
2. Z-tet	1	1.4
3. t-test	49	67.1
4. ANOVA	3	4.1
5. ANCOVA	11	15.1
6. อื่นๆ	4	5.5
รวม	73	100

ตาราง 9 แสดงว่างานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.1 รองลงมาคือ ANCOVA คิดเป็นร้อยละ 15.1 สถิติที่ใช้น้อยที่สุดคือ Z-test คิดเป็นร้อยละ 1.4

ตาราง 10 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามลักษณะการเปรียบเทียบ

ลักษณะการเปรียบเทียบ	จำนวน	ร้อยละ
1. เปรียบเทียบกับเกณฑ์	11	15.1
2. เปรียบเทียบกับการทดสอบก่อนการทดลอง	3	4.1
3. เปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองด้วยกัน	5	6.8
4. เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม	50	68.5
5. ไม่มีการเปรียบเทียบ	4	5.5
รวม	73	100

ตาราง 10 แสดงว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียน และวิธีการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ศึกษาโดยเปรียบเทียบวิธีต่างๆ กับกลุ่มควบคุม คิดเป็นร้อยละ 68.5

ตาราง 11 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามวิธีการเรียน

วิธีการเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1. เรียนจากครู	19	26.0
2. เรียนด้วยตนเอง	17	23.3
3. เรียนจากเพื่อน	36	49.3
4. เรียนจากสิ่งแวดล้อม	1	1.4
รวม	73	100

ตาราง 11 แสดงว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียน แบบเรียนจากเพื่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.3 รองลงมา คือ เรียนจากครู และเรียนด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 26.0 และ 23.3 ตามลำดับ วิธีเรียนจากสิ่งแวดล้อม น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.4

ตาราง 12 ร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามวิธีการสอน

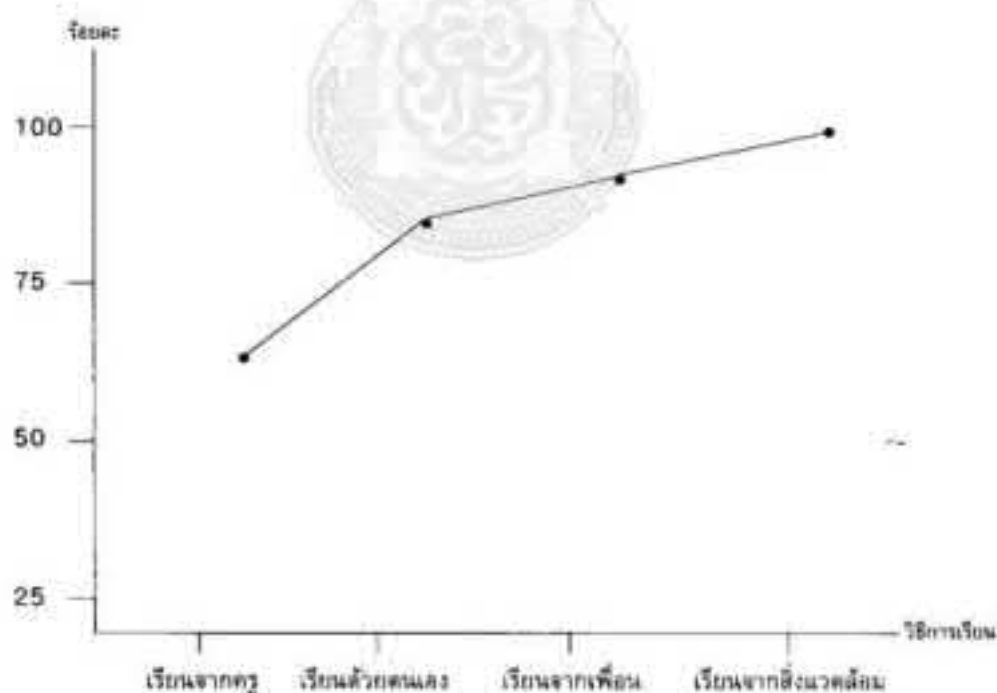
วิธีการสอน	จำนวน	ร้อยละ
1. แบบใช้สื่อการเรียนการสอน	13	17.8
2. แบบใช้กิจกรรม	38	52.1
3. แบบผสม	18	24.7
4. แบบอื่นๆ	4	5.5
รวม	73	100

ตาราง 12 แสดงว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอน แบบใช้กิจกรรม มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.1 รองลงมา คือ วิธีการสอนแบบผสม วิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน คิดเป็นร้อยละ 24.7 และ 17.8 ตามลำดับ

ตาราง 14 ร้อยละของงานวิจัยที่มีนัยสำคัญจำแนกตามวิธีการเรียน

วิธีการเรียน	N	ตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญ	
		จำนวน	ร้อยละ
1. แบบเรียนจากครู	19	12	63.2
2. แบบเรียนด้วยตนเอง	17	15	88.2
3. แบบเรียนจากเพื่อน	36	33	91.67
4. แบบเรียนจากสิ่งแวดล้อม	1	1	100

ตาราง 14 แสดงว่าวิธีการเรียนทุกวิธีมีผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญมากกว่าครึ่ง โดยที่วิธีการเรียน จากสิ่งแวดล้อม จากเพื่อน เรียนด้วยตนเอง และ เรียนจากครู มีค่าร้อยละ 100, 91.67, 88.2 และ 63.2 ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง โดยภาพรวมแล้ว วิธีการเรียนทุกวิธีมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสามารถแสดงเป็นกราฟเพื่อการเปรียบเทียบได้ดังนี้

แผนภาพที่ 1 แสดงร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่มีนัยสำคัญของวิธีการเรียน

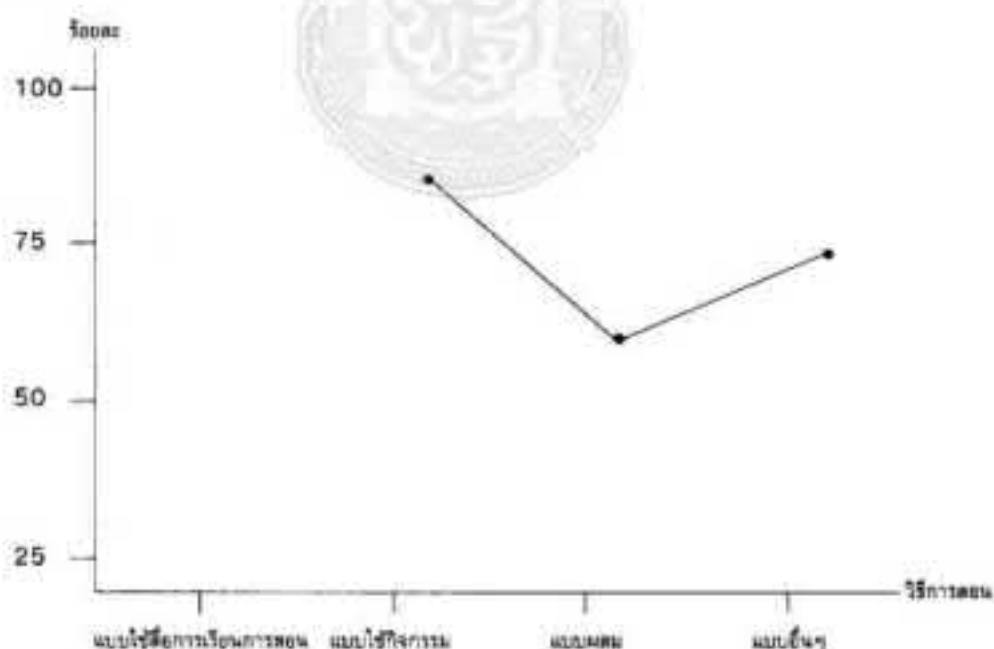
2.1.2 ผลการสังเคราะห์ความมีนัยสำคัญโดยรวมของวิธีการสอน

จากการสังเคราะห์โดยวิธีนับคะแนนเสี่ยงเพื่อหาความมีนัยสำคัญโดยรวมของวิธีการสอนแบบต่างๆ 3 วิธี ปรากฏผลการสังเคราะห์ในตาราง 15

ตาราง 15 ร้อยละของงานวิจัยที่มีนัยสำคัญจำแนกตามวิธีการสอน

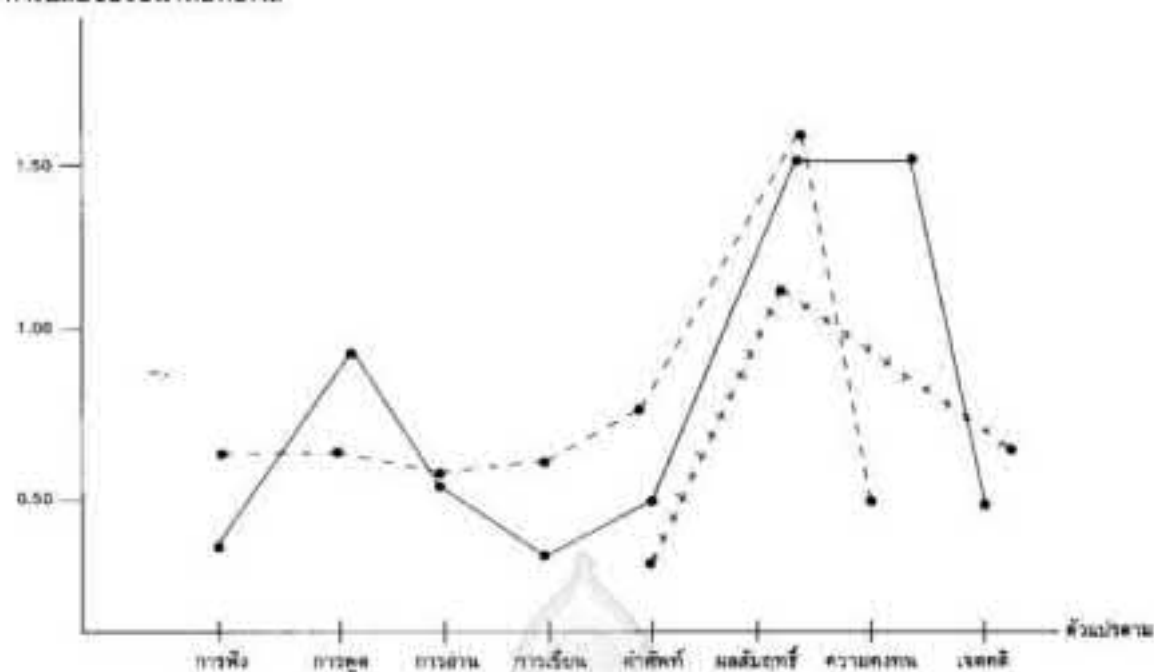
วิธีการสอน	N	ตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญ	
		จำนวน	ร้อยละ
1. แบบใช้สื่อการเรียนการสอน	13	12	92.3
2. แบบใช้กิจกรรม	38	34	89.5
3. แบบผสม	18	12	66.7
4. แบบอื่นๆ	4	3	75.0

ตาราง 15 แสดงว่าวิธีการสอนทั้ง 4 วิธีมีผลงานวิจัยเกินครึ่งหนึ่งที่มีนัยสำคัญ โดยที่วิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน แบบใช้กิจกรรม และแบบผสม มีผลงานวิจัยที่มีนัยสำคัญร้อยละ 92.3, 89.5 และ 66.7 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่าวิธีการสอนทั้ง 3 มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสามารถแสดงเป็นกราฟเพื่อการเปรียบเทียบได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2 แสดงร้อยละของจำนวนงานวิจัยที่มีนัยสำคัญของวิธีการสอน

ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล

-----เรียนจากเพื่อน —เรียนจากครู ++++++เรียนด้วยตนเอง
 แผนภาพที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลของวิธีการเรียนแบบต่างๆ

2.2.3 ผลการสังเคราะห์ขนาดอิทธิพลจากวิธีการสอน จากการสังเคราะห์อิทธิพลของวิธีการสอนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ ได้ผลการสังเคราะห์ดังแสดงในตาราง 20 ถึง 22 ดังนี้

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพลจากวิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน

ตัวแปรตาม	N	$\bar{d}$	S_d
1. คำศัพท์	1	0.27	-
2. ผลสัมฤทธิ์	6	1.07	0.76
3. เจตคติ	1	1.21	-

ตาราง 20 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลในด้านเจตคติ ผลสัมฤทธิ์และคำศัพท์ มีค่า 1.21, 1.07 และ 0.27 ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน ได้คะแนนเจตคติ ผลสัมฤทธิ์ และคำศัพท์สูงกว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มควบคุม คิดเป็นจำนวนเท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุมตามค่าต่างๆ ที่ระบุ

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพลจากวิธีการสอนแบบใช้กิจกรรม

ตัวแปรตาม	N	$\bar{d}$	S_d
1. การฟัง	8	0.62	0.44
2. การพูด	7	0.73	0.33
3. การอ่าน	11	0.58	0.40
4. การเขียน	6	0.64	0.11
5. คำศัพท์	2	0.64	0.21
6. ผลสัมฤทธิ์	25	1.39	0.70
7. ความคงทน	7	0.55	0.34
8. เจตคติ	1	0.53	-

ตาราง 21 แสดงว่าค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลสูงสุดในด้านผลสัมฤทธิ์มีค่า 1.39 และมีค่ารองลงไปตามลำดับในด้าน การพูด การเขียน คำศัพท์ การฟัง การอ่าน ความคงทน และเจตคติ ซึ่งมีค่า 0.73, 0.64 เท่ากัน, 0.62, 0.58, 0.55 และ 0.53 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่อยู่กลุ่มทดลองที่ครูใช้วิธีการสอนแบบใช้กิจกรรมได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม 1.39 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุมในด้านผลสัมฤทธิ์ 0.73 เท่าในด้านการพูด 0.64 เท่าในด้านการเขียนและด้านคำศัพท์ 0.62 เท่าด้านการฟัง 0.58 เท่าด้านการอ่าน 0.55 เท่าด้านความคงทน และ 0.53 เท่าด้านเจตคติ

มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนที่ใช้ในการสอนแต่ละทักษะ ได้แก่ ทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ทักษะบูรณาการ ศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนโดยใช้เทคนิค วิธีสอนที่แตกต่างกัน โดยจะนำเสนอผลการสังเคราะห์แยกตามผลของการสอนแต่ละด้าน ดังนี้

1. ทักษะการฟัง

งานวิจัยที่ศึกษาผลการสอนด้านทักษะ/ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังจากการใช้เทคนิค วิธีสอนแบบต่างๆ เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ/สอนตามคู่มือครู หรือ เปรียบเทียบกับ เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ มีดังนี้

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา 5 เรื่อง ใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร 4 เรื่อง กลุ่มสัมพันธ์ 1 เรื่อง ใช้เกม 1 เรื่อง จัดกิจกรรม The Information Gap Principle 1 เรื่อง กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน 1 เรื่อง และใช้สื่อหนังสือ 1 เรื่อง

ผลการวิจัยที่พบ มีรายละเอียดดังนี้

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (5 เรื่อง) เปรียบเทียบกับ วิธีสอนแบบปกติ/สอนตามคู่มือครู (2 เรื่อง) กับวิธีคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (1 เรื่อง) กับ วิธีใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร (1 เรื่อง) ให้ผลการสอนด้านทักษะการฟัง หรือ ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง ไม่แตกต่างกัน เปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีการโต้ตอบทาง สรีระ (1 เรื่อง) วิธีการโต้ตอบทางสรีระส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงกว่า

วิธีใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ 4 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงกว่าแบบวิธีปกติ (2 เรื่อง) และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง ไม่แตกต่างกัน (2 เรื่อง)

วิธีกลุ่มสัมพันธ์ (1 เรื่อง) ใช้สื่อหนังสือ (1 เรื่อง) วิธีจัดกิจกรรม The Information Gap Principle (1 เรื่อง) และวิธีกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (1 เรื่อง) ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ

วิธีใช้เกม เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ (1 เรื่อง) พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังไม่แตกต่างกัน

2. ทักษะการพูด

งานวิจัยที่ศึกษาผลการสอนด้านทักษะการพูด/ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด จากการใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ/การสอนตามคู่มือครู หรือกับ เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ มีดังนี้

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา 5 เรื่อง เพื่อนช่วยสอน (1 เรื่อง) ใช้แบบฝึกการสนทนา (1 เรื่อง) วิธีกิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร (4 เรื่อง) ใช้เกม (1 เรื่อง) วิธีจัดกิจกรรม The Information Gap Principle (1 เรื่อง) วิธีกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (1 เรื่อง) วิธีกลุ่มสัมพันธ์ (1 เรื่อง) วิธีใช้แบบฝึกสนทนา (1 เรื่อง)

ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ (2 เรื่อง) วิธีคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (1 เรื่อง) และวิธีการโต้ตอบทางสรีระ (1 เรื่อง) พบว่า วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และวิธีกิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร (1 เรื่อง) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดไม่แตกต่างกัน

วิธีเพื่อนช่วยสอน (1 เรื่อง) วิธีใช้แบบฝึกการสนทนา (1 เรื่อง) วิธีกิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร (3 เรื่อง) วิธีใช้เกม (1 เรื่อง) วิธีจัดกิจกรรม The information Gap Principle (1 เรื่อง) วิธีกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (1 เรื่อง) วิธีกลุ่มสัมพันธ์ (1 เรื่อง) และวิธีใช้แบบฝึกสนทนา (1 เรื่อง) ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีแบบปกติ วิธีกิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร เปรียบเทียบกับวิธีแบบปกติ (1 เรื่อง) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดไม่แตกต่างกัน

3. ทักษะการอ่าน

งานวิจัยที่ศึกษาผลการสอนด้านทักษะการอ่าน/ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน จากการใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ/สอนตามคู่มือครู หรือ กับเทคนิควิธีการสอนแบบต่างๆ มีดังนี้

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (8 เรื่อง) วิธีใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร (4 เรื่อง) ใช้เกม (1 เรื่อง) กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (1 เรื่อง) วิธีเน้นโครงสร้างระดับยอด (1 เรื่อง) วิธีบรรณบำบัดพัฒนา (1 เรื่อง) กิจกรรม The Information Gap Principle (1 เรื่อง) เทคนิคการตั้งคำถาม (1 เรื่อง) วิธีสอนตามหลักสัทศาสตร์ (1 เรื่อง) การเขียนแผนภูมิเนื้อหา (1 เรื่อง) กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน (1 เรื่อง) วิธีเทคนิคการสร้างไต่อะแกรม (1 เรื่อง) วิธีเน้นโครงสร้างระดับยอด (1 เรื่อง)

ผลการวิจัยพบว่า

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีแบบปกติ (4 เรื่อง) พบว่าส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน สูงกว่า (2 เรื่อง) และ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

เมื่อเปรียบเทียบกับ วิธีคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (1 เรื่อง) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

วิธีการเรียนแบบร่วมมือ (6 เรื่อง) เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ (4 เรื่อง) พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนแบบปกติ ศึกษาเปรียบเทียบ ก่อน-หลัง (1 เรื่อง) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และศึกษาเปรียบเทียบกับ เกณฑ์ พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์

วิธีสอนแบบกิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร (4 เรื่อง) กลุ่มสัมพันธ์ (2 เรื่อง) เพื่อนช่วยสอน (1 เรื่อง) ใช้เกม (1 เรื่อง) ใช้สื่อเพลง (1 เรื่อง) จัดกิจกรรม The Information Gap Principle (1 เรื่อง) เทคนิคการตั้งคำถาม (1 เรื่อง) การเขียนแผนภูมิเนื้อหา (1 เรื่อง) กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน (1 เรื่อง) วิธีตอบสนองด้วยท่าทาง (1 เรื่อง) การใช้สื่อหนังสือ (2 เรื่อง) การใช้สื่อชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ (2 เรื่อง) การสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ (1 เรื่อง) การใช้ชุดสื่อประสม (1 เรื่อง) การใช้ชุดฝึกทักษะ (2 เรื่อง) กิจกรรมคัดเลือก (1 เรื่อง) กิจกรรม Synectic (1 เรื่อง) รูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดมโนคติของบรูเนอร์ (1 เรื่อง) ส่งผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ

เมื่อเปรียบเทียบผลการสอนกับเกณฑ์โดยใช้วิธีสอนแบบกิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร (1 เรื่อง) การใช้ชุดสื่อประสม (1 เรื่อง) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์

วิธีตอบสนองด้วยท่าทาง ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (1 เรื่อง)

เปรียบเทียบวิธีสอนแบบสัมพันธ์ทักษะ และวิธีสะกดคำ (1 เรื่อง) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

เปรียบเทียบวิธีสอนแบบใช้สื่อวิทัศน์ทางวัฒนธรรมและการแสดงละคร (1 เรื่อง) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

6. คำศัพท์

งานวิจัยเกี่ยวกับผลการสอนด้านผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์โดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ มีดังนี้

วิธีใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีศึกษาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด (2 เรื่อง)

2.2.2 แบบสรุปรายงานการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหา 3 ตอน ที่เกี่ยวกับ ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของงานวิจัยและข้อมูลเกี่ยวกับการ วิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้มีการประชุมนักวิจัยเพื่อวางแผนในการเก็บรวบรวม ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ทั่วประเทศ ได้มีการฝึกผู้ช่วยนักวิจัย เพื่อช่วยในการเก็บรวบรวม ข้อมูล โดยเริ่มจากการสำรวจชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ และงานวิจัยจากเอกสารรวมบทคัดย่อของ สถาบันและหน่วยงานต่างๆ จากบัตรรายการห้องสมุด และจากฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้ว ค้นหาและคัดลอกข้อมูลลงในแบบสรุปรายงานการวิจัย ทำการตรวจสอบ ความครบถ้วนของข้อมูล และประเมินงานวิจัยเพื่อคัดเลือกโดยผู้วิจัย ซึ่งสามารถเก็บข้อมูลได้จากงานวิจัยจำนวน 86 เรื่อง หลังจากคัดเลือกตามเกณฑ์จากแบบประเมินงานวิจัยแล้ว ได้งานวิจัยจำนวน 73 เรื่อง สำหรับการสังเคราะห์งานวิจัยต่อไป

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SAS ในการวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการสังเคราะห์งานวิจัย โดยหาค่าสถิติต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.4.1 ค่าร้อยละในการนับคะแนนเสียง

2.4.2 ค่าขนาดของผล (Effect Size) โดยใช้สูตรของ กลาส

2.4.3 ค่าเฉลี่ยในการหาค่าตัวกลางของขนาดของผล

2.4.4 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการหาค่าการกระจายของขนาดของผล

3. สรุปผลการวิจัย

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษในระดับ ประถมศึกษา มีข้อสรุปดังนี้

3.1 สถานภาพทั่วไปของงานวิจัย

3.1.1 ปริมาณงานวิจัย ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2541 มีปริมาณเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ในปีหลังโดยที่มีงานวิจัยมากที่สุดในปี พ.ศ. 2539 จำนวน 12 เรื่อง และน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2534 จำนวน 4 เรื่อง

3.1.2 สถาบันที่ผลิตงานวิจัยมากที่สุดคือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น รองลงไปคือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยมหาสารคาม คิดเป็นร้อยละ 35.6, 17.8 และ 16.4 ของผลงานวิจัยทั้งหมด

3.1.3 งานวิจัยเกือบทั้งหมดคือร้อยละ 98.6 เป็นวิทยานิพนธ์

3.1.4 กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยส่วนมากเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 53.4 และ 32.9 ตามลำดับ

3.1.5 ประเภทของงานวิจัย เป็นงานวิจัยเชิงทดลองร้อยละ 94.5 และสหสัมพันธ์ร้อยละ 5.5

3.1.6 กลุ่มประชากรส่วนมาก ร้อยละ 82.2 เป็นนักเรียน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

3.1.7 การวิจัยส่วนใหญ่ หากคุณภาพเครื่องมือวิจัยโดยผู้วิจัยเอง โดยมีการหาความเที่ยง ความตรง ความยากง่าย และอำนาจจำแนก ถึงร้อยละ 84.9, 99.0, 74.0 และ 79.5 ตามลำดับ

3.1.8 สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่เป็น t-test ร้อยละ 67.1 และรองลงไป ได้แก่ ANCOVA ร้อยละ 15.1

3.1.9 แบบแผนการทดลองเป็นแบบมีกลุ่มควบคุมร้อยละ 68.5 รองลงไป คือ เปรียบเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 15.1 และเปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองด้วยกัน ร้อยละ 6.8

3.1.10 วิธีการเรียน เป็นวิธีการเรียนแบบเรียนจากเพื่อนมากที่สุดร้อยละ 49.3 รองลงไป ได้แก่ เรียนจากครูร้อยละ 26.0 และเรียนด้วยตนเองร้อยละ 23.3

3.1.11 วิธีการสอน เป็นวิธีการสอนแบบใช้กิจกรรมมากที่สุด ร้อยละ 52.1 รองลงไป ได้แก่ แบบผสมร้อยละ 24.7 แบบใช้สื่อการเรียนการสอนร้อยละ 17.8 และแบบอื่นๆ ร้อยละ 5.5

3.1.12 ตัวแปรตามที่ศึกษา ส่วนใหญ่เป็นผลสัมฤทธิ์ร้อยละ 52.1 รองลงไป ได้แก่ การอ่านร้อยละ 19.1 การเขียนร้อยละ 15.1 การฟังร้อยละ 13.7 และการพูดร้อยละ 11.1 ความคงทนร้อยละ 10.9 คำศัพท์ร้อยละ 4.1 และเจตคติร้อยละ 2.7

3.2 ผลการสังเคราะห์ความมีนัยสำคัญโดยรวม (Overall Significance)

3.2.1 วิธีการเรียนแบบต่างๆ มีผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติจำนวนมากกว่าครึ่งในทุกๆ วิธี โดยที่วิธีการเรียนแบบเรียนจากเพื่อนมีนัยสำคัญมากที่สุดร้อยละ 91.7 แบบเรียนด้วยตนเองมีนัยสำคัญร้อยละ 88.2 และแบบเรียนจากครูมีนัยสำคัญร้อยละ 63.2 ส่วนแบบเรียนจากสิ่งแวดล้อมมีเพียง 1 เรื่อง

3.2.2 วิธีการสอนแบบต่างๆ มีผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติจำนวนมากกว่าครึ่ง ในทุกๆ วิธี โดยวิธีการสอนแบบใช้สื่อการสอนมีนัยสำคัญมากที่สุด คือร้อยละ 92.3 รองลงไป ได้แก่ แบบใช้กิจกรรมร้อยละ 89.5 แบบอื่นร้อยละ 75.0 และแบบผสมร้อยละ 66.7

4) ผลการเปรียบเทียบอิทธิพลของวิธีการสอนทั้ง 3 แบบ มีข้อสรุปว่าวิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอนมีอิทธิพลสูงกว่าอีก 2 วิธี ในด้านเจตคติ และแบบใช้กิจกรรม มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามสูงกว่า อีก 2 วิธี ในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ส่วนวิธีการสอนแบบผสมมีอิทธิพลสูงกว่าในด้านผลสัมฤทธิ์และความคงทน

3.4 ผลการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณลักษณะ

จากการสังเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนในวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 73 เล่ม พบว่ามีการศึกษาเทคนิควิธี จำนวน 16 วิธี มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในปริมาณค่อนข้างน้อย บางเทคนิควิธีมีงานวิจัยเพียง 1-2 เรื่อง ซึ่งได้ผลสรุปดังนี้

3.4.1 ผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่เปรียบเทียบผลการสอนต่อการเรียนรู้ ทักษะต่างๆ รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิควิธีสอนต่างๆ ตามแนวที่มีผู้คิดค้นไว้แล้ว ส่วนใหญ่ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ เทคนิควิธีสอนที่ให้ผลการเรียนรู้สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติในแต่ละด้าน มีดังนี้

1) ด้านทักษะการฟัง เทคนิควิธีสอนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ ได้แก่ วิธีโต้ตอบทางสรีระ ใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสัมพันธ์ ใช้สื่อหนังสือ จัดกิจกรรม The Information Gap Principle และวิธีกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ

2) ด้านทักษะการพูด เทคนิควิธีสอนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ ได้แก่ วิธีเพื่อนช่วยสอน ใช้แบบฝึกสนทนา กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร ใช้เกม จัดกิจกรรม The Information Gap Principle กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ และวิธีกลุ่มสัมพันธ์

3) ด้านทักษะการอ่าน เทคนิควิธีสอนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ ได้แก่ กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร ใช้เกม กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ เทคนิคการสร้างไดอะแกรม เน้นโครงสร้างระดับยอด เทคนิคการตั้งคำถาม การเขียนแผนภูมิเนื้อหาและกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน

4) ด้านทักษะการเขียน เทคนิควิธีสอนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ ได้แก่ กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร ใช้เกม และกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ

5) ทักษะบูรณาการ เทคนิควิธีสอนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะบูรณาการหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ ได้แก่ แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา การเรียนแบบร่วมมือ กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสัมพันธ์ เพื่อนช่วยสอน ใช้เกม

ผ่อนคลายในการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกในการฝึกสนทนา อดทน ให้ความช่วยเหลือ จัดกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจ มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การเสริมแรง และกำลังใจให้เด็กได้กล้าแสดงออก เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันพบว่ายังประสบภาวะขาดแคลนครูที่มีคุณภาพมาตรฐาน ขาดความเชี่ยวชาญแม่นยำในการออกเสียงและคำศัพท์ ขาดความรู้ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

วิธีการเรียนจากเพื่อน มีอิทธิพลสูงในด้านผลสัมฤทธิ์ คำศัพท์ หากพิจารณาในภาพรวมโดยเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนแบบเรียนจากครู และเรียนด้วยตนเองแล้ว พบว่า วิธีการเรียนจากเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้สูงกว่าในด้านการฟัง การเขียน คำศัพท์ และผลสัมฤทธิ์ สามารถสรุปได้ว่าวิธีการเรียนจากเพื่อนจะเป็นวิธีที่สำคัญมาก ครูควรตระหนักในเรื่องนี้ ซึ่งครูสามารถส่งเสริมได้ด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญเชิงทฤษฎีในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ฝึกทักษะทางภาษา เกิดการร่วมมือช่วยเหลือ แลกเปลี่ยนความคิด เกิดการเรียนรู้จากกันและกัน มีงานวิจัยหลายเรื่อง พบว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มย่อย โดยครูให้ความสำคัญกับการจัดให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานกลุ่มอย่างแท้จริง ส่งผลให้นักเรียนเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้ในทักษะต่างๆ จากการได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับเทคนิคการจัดกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีงานวิจัยสนับสนุนมากมาย พบว่าในการเรียนแบบกลุ่ม การเรียนแบบร่วมมือ นอกจากจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาแล้ว ยังมีการพัฒนาทางสังคม ทักษะในการทำงานร่วมกัน เพิ่มความรับผิดชอบ และการควบคุมตนเองอีกด้วย

3. ผลสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอน พบว่าวิธีการสอนทั้ง 3 แบบ ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจดังนี้

วิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอน มีอิทธิพลสูงมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดเชิงทฤษฎีของการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริง จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง สิ่งหนึ่งที่เป็นตัวกลางให้ครูได้ถ่ายทอดความรู้และทักษะต่างๆ ไปยังผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพคือสื่อการเรียนการสอน เพราะสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสามารถเป็นศูนย์กลางความสนใจของผู้เรียน ช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้มีชีวิตชีวา ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ผู้เรียนสามารถได้รับประสบการณ์ ความรู้ จากการสัมผัสหลายด้าน เช่น การได้ฟัง ได้เห็น ได้แสดงออก อีกประการหนึ่งที่สำคัญ เด็กระดับประถมศึกษา

มีความสนใจและสมาธิช่วงสั้น ดังนั้น การใช้สื่อการเรียนการสอนสามารถช่วยครูได้มาก

วิธีการสอนแบบใช้กิจกรรม มีอิทธิพลสูงกว่าวิธีการสอนอีก 2 แบบ ในหลายด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การเขียน โดยเฉพาะมีอิทธิพลสูงในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับแนวคิดเชิงทฤษฎีของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่ง เน้นว่าต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้จริง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539)

ตัวอย่างกิจกรรมสำคัญๆ ซึ่งได้จากการศึกษาและสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะด้านเทคนิค วิธีสอน ซึ่งครูสามารถนำไปใช้ได้ เช่น กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ บทบาทสมมติ เพลง สถานการณ์จำลอง ละคร กิจกรรมการฝึกทักษะ และเกมทางภาษา เป็นต้น ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหัวใจของการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539) การใช้ กิจกรรมภาษามีประโยชน์สำคัญได้แก่ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษา ช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และการฝึกภาษา เห็นความสำคัญว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ช่วย สร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ สามารถสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกัน ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และระหว่างผู้เรียนกับครูสอน

วิธีการสอนแบบผสม มีอิทธิพลเด่นมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องด้วย เหตุผล เนื่องจากการใช้สื่อการเรียนการสอน และการใช้กิจกรรม ต่างก็ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่สำคัญ เมื่อนำมาผสมกันจึงส่งผลให้มีอิทธิพลเด่นมาก (รายละเอียดความสำคัญของแต่ละวิธีได้กล่าว มาแล้ว)

4. ผลสรุปการวิจัยเกี่ยวข้องกับเทคนิควิธีสอน พบว่า เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยคิดหรือประยุกต์ โดยใช้แนวซึ่งมีผู้คิดค้นไว้แล้ว ส่วนใหญ่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะต่างๆ รวมทั้งทักษะบูรณาการ สูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับวิธี สอนแบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า เทคนิควิธีสอนมีหลายวิธี ไม่มีวิธีใดดีที่สุด แต่ละวิธี จะมีข้อดีและข้อจำกัดในตัวเอง ขึ้นอยู่กับการพิจารณาเลือกให้เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ แต่ผลของการสังเคราะห์พบจุดร่วมที่สำคัญคือ เป็นเทคนิควิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเป็นหลัก มีการใช้สื่อประกอบ ดังนั้น ครูควรมีความรู้ในเทคนิควิธีสอนต่างๆ ที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถเลือกนำมาประยุกต์ใช้ในการ จัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

1. จากการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า วิธีการเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้หรืออย่าง

มีประสิทธิภาพ คือ วิธีการเรียนจากเพื่อน ดังนั้น ผู้บริหารการศึกษาควรจะมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันมากที่สุด เพื่อให้มีโอกาสเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งส่งผลทำให้เกิดการเรียนรู้จากกันและกันได้เป็นอย่างดี

2. จากการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า วิธีการสอนทั้ง 3 แบบ คือ แบบใช้สื่อการเรียนการสอน แบบใช้กิจกรรม และแบบผสม ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าวิธีอื่นๆ คือ วิธีการสอนแบบใช้สื่อการเรียนการสอนร่วมกับกิจกรรม ดังนั้น ผู้บริหารการศึกษาควรจะมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการผลิตและการใช้สื่อแก่ครูผู้สอน ให้สามารถผลิตและนำไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความรู้ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง สำหรับครู คือ วิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย โดยให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เหล่านั้น

3. จากการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า เทคนิควิธีการสอนที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เป็นวิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีการใช้สื่อและให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมเป็นหลัก ดังนั้นผู้บริหารการศึกษาควรมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนและนวัตกรรมต่างๆ เหล่านั้น โดยเน้นความสำคัญของเทคนิควิธีสอนที่มีการใช้สื่อและกิจกรรมประกอบ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย

1. ควรสนับสนุนให้มีการทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง วิธีการเรียนและแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ของนักเรียน ซึ่งในขณะนี้มีน้อยมาก

2. ควรสนับสนุนให้มีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการทดลองวิธีสอนใหม่ๆ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากและแตกต่างจากเดิม เพื่อขยายความรู้ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กว้างขวางยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน

หนังสือ

- ดวงเดือน แสงชัย. 2533. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- ประสาธ อิศรปริดา. 2538. สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : น้าอักษรการพิมพ์.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2539. หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. ใน หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กรุงเทพมหานคร : อรุณกาลาดพร้าว.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2538. กลุ่ม ประสบการณ์พิเศษภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โครงการอบรมครูผู้สอน ปิงปองประมาณ 2538. กรุงเทพมหานคร : อรุณกาลาดพร้าว.
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. 2532. การอภิวิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530. โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2530. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อุทุมพร จามรมาน. 2527. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. 2530. รายงานการวิจัย : การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. 2531. การสังเคราะห์งานวิจัย : เชิงปริมาณเน้นวิธีวิเคราะห์เมตต้า. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์ที่พันธ์ไพบลิสซิ่ง.
- Glass, G.V., McGraw and M.L. Smith. 1976. Meta-Analysis in Social Research. New York : California Fage Publication. LTD.

- ชฎาวัฐ ปูลูกพะวง. 2533. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเริ่มเรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชูชาติ หล้าเพชร. 2541. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- ชนาลัย ตปณีย์. 2535. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมด้วยเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือกันกับการเรียนแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นงคราญ เสนสุภา. 2537. ผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นันทนา คำภักดิ์. 2540. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิพนิกา กุลชิต. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดคตินิยมของบูรเนอ์กับการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิวัฒน์ เวทการ. 2537. พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษดีเด่น สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บานเสก สุทธิปรีดา. 2537. ผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- บุษบา ไชยช่วยชู. 2537. ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปราณี ชินกลาง. 2537. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- ปริญญา ชาตินักรบ. 2539. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากแถบวิดิทัศน์ที่มีเทคนิคการเปลี่ยนขนาดภาพต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาลักษณ์ พิลากุล. 2535. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับสื่อหนังสือเรียนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ปรียานุช ชีววิทยานันท์. 2536. ผลของการใช้เกมการแข่งขันเป็นทีมที่มีต่อการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปารณทัตต์ แสนวิเศษ. 2539. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างวิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมกับวิธีสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ผ่องศรี เกียรติภักดิ์. 2537. ผลของเพศเพื่อนช่วยสอนและวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พเยาว์ อังกสิทธิ์. 2541. ผลของการจัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พรรณราย เทียมทัน. 2536. ผลของการใช้ภาพประกอบเรื่อง 2 แบบในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พริ้งพงษ์ ไชยขาววงษ์. 2535. การพัฒนาชุดสื่อประสมเพื่อฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย เชียงใหม่.

พินิจ ใจเมตตา. 2541. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการอ่าน เพื่อจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนโดยการ แบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.

พิมล วิเศษสังข์. 2536. ผลของการสอน 3 วิธีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสมรรถภาพการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น ป.6. หน่วยงานศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ.

พิศมร สิงหะเมธา. 2538. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เพชรรัตน์ มหารศ. 2538. ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบใช้กิจกรรมคิดสรรเพื่อการ สื่อสารกับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.

มลิวลัย สุขประเสริฐ. 2536. ผลของการใช้กิจกรรมคิดสรรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

เยาวนิจ ไพศาลเจริญ. 2539. การพัฒนารูปแบบการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งของฮอททคิส. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

รองเนื่อง สุขสมิตติ. 2537. ผลของการใช้เพลงเสริมบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รัชฎา ดาราวรรณ. 2536. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีสอนแบบใช้คู่มือครูกับวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านท่าขอนยาง จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.

- รัตติยา ภูมิสายคร. 2540. การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักการจัดกิจกรรม The Information Gap Principle. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลัดดา แด้มพิมาย. 2533. การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้กับการสอนตามปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วนิดา อัครราช. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนด้วยชุดการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรุณี อุ้นบุญ. 2540. การพัฒนารูปแบบการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วัฒนาрі ทวีวรติลก. 2539. การพัฒนาโปรแกรมการเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์คุรุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร ใจทน. 2538. การพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วินัด คงใจดี. 2539. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิไลภรณ์ ร่วมรักษ์. 2541. การพัฒนาหนังสือภาพเพื่อเป็นสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- ศศิธร พรหมอินทร์. 2536. การเปรียบเทียบแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองตุ จังหวัดอุดรธานี ที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ศิริกัญญา ขวัญสำราญ. 2540. การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุจิตรา ศาสตรวาท. 2541. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในชั้นเรียนที่ใช้การสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- สุมาลี วีระผจญ. 2534. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำเกี่ยวกับการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- สุมาลี วัลย์ศิริกุล. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียน ชั้น ป.6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ พึ่งวอน. 2537. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กเริ่มเรียน ที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โสภี แสงบุญรัตน์. 2541. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- อนุภาพ คลไธภณ. 2540. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- อรอนงค์ ประมูลใหญ่. 2539. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้กิจกรรม Synectics กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- อัจฉราวดี มีระหงษ์. 2540. การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อัญชัญ เผ่าพัฒน์. 2534. การพัฒนาบทเรียนเพื่อเสริมการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้าน
ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่.
- อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. 2537. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างวิธีสอนโดยการใช้
กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อุไรวรรณ ชูพันธ์. 2541. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระและ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เอมฤดี สุทธิบริบาล. 2533. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่านและ
การเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอน
อ่านตามหลักสัทศาสตร์และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ภาคผนวก

เครื่องมือที่ใช้ในทฤษฎี

แบบสรุปรายงานการวิจัย

วัน/เดือน/ปี...../...../.....

ผู้สรุป.....

ลำดับที่.....

คำชี้แจง ให้ใส่ ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของงานวิจัยและเติมข้อความในช่องว่าง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่องานวิจัย.....

2. ชื่อ-สกุล ผู้ทำวิจัย.....

3. ปีที่พิมพ์.....

4. หน่วยงาน/สถาบันที่ทำวิจัย.....

5. ประเภทงานวิจัย

☐ ส่วนบุคคล

☐ คณะบุคคล

☐ หน่วยงาน

☐ วิทยานิพนธ์/วิทยานิพนธ์

☐ ระดับปริญญาโท

☐ ระดับปริญญาเอก

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเอกสารของงานวิจัย

1. วิชาที่ทำวิจัย

☐ คณิตศาสตร์	☐ ภาษาไทย
☐ วิทยาศาสตร์	☐ ภาษาอังกฤษ

2. ระดับชั้นที่ทำวิจัย

☐ ประถมศึกษาปีที่ 1	☐ ประถมศึกษาปีที่ 4
☐ ประถมศึกษาปีที่ 2	☐ ประถมศึกษาปีที่ 5
☐ ประถมศึกษาปีที่ 3	☐ ประถมศึกษาปีที่ 6

3. งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับอะไร

☐ รูปแบบการเรียนการสอน	☐ วิธีสอน
☐ วิธีเรียน	☐ อื่นๆ (ระบุ).....

4. เนื้อหาวิชาที่ทำวิจัย.....

5. ลักษณะของการวิจัย

☐ การวิจัยเชิงสำรวจ	☐ การวิจัยเชิงทดลอง
☐ การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์	☐ อื่นๆ (ระบุ).....

6. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

6.1 ประชากรคือ.....

จำนวน.....คน

6.2 กลุ่มตัวอย่างคือ.....

จำนวน.....คน

6.3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อเทียบกับจำนวนประชากร คิดเป็นร้อยละ.....

6.4 ในกรณีที่เป็นการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มทดลอง.....กลุ่ม กลุ่มละ.....คน รวม.....คน

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิจัย

1. สถิติวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 สถิติพื้นฐาน

☐ ร้อยละ	☐ ค่าเฉลี่ย
☐ มัธยฐาน	☐ ฐานนิยม
☐ พิสัย	☐ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
☐ ความแปรปรวน	☐ อื่นๆ (ระบุ).....

1.2 สถิติอ้างอิง

☐ Z-test	☐ t-test
☐ ANOVA	☐ ANCOVA
☐ MANOVA	☐ Correlation
☐ Multiple regression	☐ χ^2 -test
☐ อื่นๆ (ระบุ).....	

2. ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์

2.1 กรณีนงานวิจัยเชิงสำรวจ/เชิงทดลอง

ตัวแปรตาม	ค่าสถิติที่ใช้		ค่าสถิติทดสอบ	หมายเหตุ
	$\bar{X}$	S.D.		
ตัวที่ 1 ชื่อ.....				
กลุ่มทดลอง 1.....				
กลุ่มควบคุม.....				
กลุ่มทดลอง 2.....				
กลุ่มควบคุม.....				
กลุ่มทดลอง 3.....				
กลุ่มควบคุม.....				

ตาราง (ต่อ)

ตัวแปรตาม	ค่าสถิติที่ใช้		ค่าสถิติทดสอบ	หมายเหตุ
	$\bar{X}$	S.D.		
ตัวที่ 5 ชื่อ.....				
กลุ่มทดลอง 1.....				
กลุ่มควบคุม				
กลุ่มทดลอง 2.....				
กลุ่มควบคุม.....				
กลุ่มทดลอง 3.....				
กลุ่มควบคุม.....				
ตัวที่ 6 ชื่อ.....				
กลุ่มทดลอง 1.....				
กลุ่มควบคุม				
กลุ่มทดลอง 2.....				
กลุ่มควบคุม.....				
กลุ่มทดลอง 3.....				
กลุ่มควบคุม.....				

2.2 การเฝ้างานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์

ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	n	$\bar{X}$	S.D.	r	สถิติและค่าสถิติทดสอบอื่นๆ
1 ชื่อ.....	1 ชื่อ.....					
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
1 ชื่อ.....	2 ชื่อ.....					
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						

6. ข้อเสนอแนะ

11. นางจงดี	แสงเพชร	สำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ	กรรมการ
12. นางวรรณพร	ภิรมย์วัน	สำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ	กรรมการ
13. นางจิตาภา	ฉันทานนท์	กรมสามัญศึกษา	กรรมการ
14. นางสาวสมศรี	ตั้งมงคลเลิศ	สถาบันส่งเสริมการสอน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	กรรมการ
15. นางสาวศรีสมร	พุ่มสะอาด	กรมวิชาการ	กรรมการและเลขานุการ
16. นางพิกุล	สีหาพงษ์	กรมวิชาการ	กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ
17. นางศกุนตลา	สุขสมัย	กรมวิชาการ	กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ
18. นางพุทธชาติ	ทองกร	กรมวิชาการ	กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการอำนวยการ

ส่วนกลาง

รองศาสตราจารย์กาญจนา คุณารักษ์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
นางสาวมาเรียม นิลพันธุ์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
นายศิริบุญ จงวุฒิเวทย์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ส่วนภูมิภาค

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา ธรรมาภรณ์ และคณะ	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ..
--	--

ผู้วิเคราะห์ข้อมูลและเขียนรายงาน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา ธรรมาภรณ์

ผู้ตรวจและพิจารณารายงาน

1. นางสาวอรุณศรี อนันตรศิริชัย
2. นางสาวศรีสมร พุ่มสะอาด

ผู้ออกแบบปก

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

